



Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 25 SAYI: 141 Kasım-Aralık 2014



Recep Tayyip Erdoğan
İç Savaşa Hazırlanıyor

Paralı Milisler:
Özel Güvenlikçiler

Unutulmaya Yüz Tutan
Kobanê Savaşı

Kobanê ve Enternasyonalizm

“Birlik” Olamamanın
Müzmin Tarihi

*İP'i Uyduramadık,
Podemos Verelim!*
(O da olmazsa *Syriza* ile idare edelim!)

Petrol Fiyatı Düşerken

- Alalacele çıkartılan “makul şüphe” yasasıyla, esnaflara “alperenler” diyerek seslenişiyse Recep Tayyip Erdoğan’ın İslam devletinin “başyüce”si olma hazırlığı üzerine. 3 RECEP TAYYİP ERDOĞAN İÇ SAVAŞA HAZIRLANIYOR
- Hemen her üniversitede, işyerinde, fabrikada kitlelere saldıran ve 12 Eylül yönetiminin mirası olan özel güvenlik sistemi üzerine. 6 PARALI MİLİSLER: ÖZEL GÜVENLİKÇİLER
- Ağustos ayında IŞİD’in saldırısıyla başlayan Kobanê savaşının “medyatik” yanı ve ABD’nin hava desteği sonrasında unutulmaya terk edildiği üzerine. 9 UNUTULMAYA YÜZ TUTAN KOBANÊ SAVAŞI
- Genel olarak Rojava’ya, özel olarak Kobanê direnişine katılımlara ilişkin enternasyonalizm söylemi üzerine. 12 KOBANÊ VE ENTERNASYONALİZM
- Solun bölünmüşlüğünden yola çıkarak “birlik” peşinde koşanların tarihsel serüveni. 15 “BİRLİK” OLAMAMANIN MÜZMİN TARİHİ
- Kendilerine “Birleşik Haziran Hareketi” adını veren eskimiş DY’liler ile TKP bölünmelerinin “rol modelleri” üzerine bir değerlendirme. 20 İP’İ UYDURAMADIK, PODEMOS VERELİM! (O DA OLMAZSA SYRİZA İLE İDARE EDELİM!)
- Son aylarda dünya petrol fiyatlarının düşmesiyle birlikte Türkiye’de estirilen “iyimserlik” havasının gerçekliği üzerine bir irdeleme. 24 PETROL FİYATI DÜŞERKEN

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Recep Tayyip Erdoğan İç Savaşa Hazırlanıyor

Recep Tayyip Erdoğan, zaman zaman yavaşlayan, ama sürekli olarak ilerleyen ve adım adım gelişen bir süreçte (“yeni yetmeler”le yapılan Necip Fazıl Kısakürek’in bir çeşit revizyonu olan) kendi zihniyetine uygun bir islam devletini inşa etmeyi sürdürüyor.

Mevcut, yani 12 Eylül anayasasını kullanarak ve TBMM’deki çoğunluğuna dayanarak bu hedefine doğru önemli adımlar attı, gelişim sağladı.

“Medya” ve devşirme “tetikçiler”le laikliğin içinin boşaltılmasından daha çok, hukuk ve hukuk devleti neredeyse tümüyle ortadan kaldırıldı. HYSK yasasında yapılan değişikliklerle, tüm yargı sistemi doğrudan kendisine bağlandı. Değişik “torba yasalarla”, işine gelen ve amaca ulaşmaya hizmet eden değişiklikler hiçbir engellemeyle ve direnmeyle karşılaşmaksızın kolayca gerçekleştirildi. Yapılan son değişikliklerle “makul şüphe”yle herhangi bir savcının ya da yargıcın ve hatta vali ve kaymakamın alacağı bir kararla herkesin gözaltına alınabilmesinin önü açılmış oldu.

Hukukun tüm prosedürleri amacın engeli olduğu görüldüğünde, kimi zaman tümüyle, kimi zaman parça parça değiştirildi. Değiştirilen bir yasanın ya da prosedürün işe yaramadığı görüldüğünde, yeni bir yasayla (“torba yasa”) hemen değiştirildi. Amaca ulaşmada engeller çıkaran “demokratik hukuk” bu yolla aşıldı.

Yazılı hukukun yerini, hemen ve kolayca değiştirilebilir yasa düzenlemeleri aldı. Kendine bağlı ve kendisine tümüyle “biat” eden bir polis teşkilatı oluşturma yönünde önemli adımlar atıldı. Polis teşkilat yapısı değişti-

rildiği gibi, polisin ağır silahlarla donatılmasının önü açıldı. “Keyfiyete bağlı hukuk”, yani sadece sözde adı “hukuk” olan, gerçekte keyfiyete bağlı, kendi kişisel amacına uygun yaptırımlar listesiyle, kendine bağlı yargıçlar ve savcılar yoluyla polis teşkilatı yeniden biçimlendirilmeye başlandı.

Eğitim sisteminde yapılan küçük, ama islam devleti amacına doğrudan hizmet edeceği düşünülen değişikliklerle (4+4+4, okulların imam-hatipleştirilmesi, dinsel eğitimin ağırlıklı bir konuma getirilmesi vb.), bugünden yarına “dindar ve kindar nesil” yetiştirmeye başlandı. Şimdi sıra çocuk yuvalarında dinsel eğitim verilmesine geldi.

Bütün bunları yaparken, amacın (kendi Necip Fazıl revizyonuna uygun islam devleti kurmak) önüne çıkabilecek “üst akıl” girişimlerine karşı önlemler ve düzenlemeler yapılmaya başlandı.

Kendi “aklı” içinde, kendisini engelleyebilecek tek güç silahlı kuvvetler, yani ordu. Bu gücün, ordunun, olası bir “üst akıl” ürünü darbesine karşı iki yönlü önlemler geliştirilmeye başlandı.

Bir yandan ordu kademelerine, kendisine “biat” eden ya da kendisine karşı bir tutum almayacağı umulan kişiler yerleştirilirken, diğer yandan olası bir askeri darbeye karşı yüzde yüz kendisine bağlı silahlı güçler oluşturulmaya yönelindi.

Bu silahlı özel ordu, ağırlıklı olarak polis teşkilatından oluşturulmaya çalışılsa da, kendisine kesin kes bağlı, deyim yerindeyse, kendisinin “g.t’ünün kılı” olan kişilerden oluşan bir milis örgütlenmesinden oluşacaktır. Bunun yolu da, doğrudan kendisini “halk” kabul eden ve kendi iktidarında güç-

lenen “esnaf”ı örgütlemekten geçiyor.

26 Kasım 2014’te yapılan 4. Esnaf ve Sanatkarlar Şurası’nda şunları açıkça ve alenen söyledi:

“Bizim medeniyetimizde, milli ve medeniyet ruhumuzda esnaf ve sanatkar gerektiğinde askerdir, alperendir, gerektiğinde vatanını savunan şehittir, gazidir, kahramandır. Gerektiğinde asayışı tesis eden polistir, gerektiğinde adaleti sağlayan hakimdir, hakemdir.

Taksici deyip şoför deyip geçemezsiniz. O mahallenin emindir, ağabeyidir, mahallenin bekçisidir. Bakkal deyip kasap deyip manav terzi deyip geçemezsiniz. O mahallenin adeta ruhudur. Sokağımızın semtinizin vicdanıdır. Esnafı çıkartıp aldığınızda Türkiye tarihinden geriye hiçbir şey kalmaz.”

Bu sözler, öylesine söylenmiş ya da belagatın ürünü değildir. Esnaf ve zanaatkarlar, yani gerçek küçük-burjuva sınıfı, Özal’ın deyişiyle, “orta direk”, nüfusun çoğunluğunu oluşturur. Kendi küçük mülkünü ve işini koruma içgüdüğü olağanüstü gelişkindir. Anti-komünizm ne ölçüde bu sınıfa kendisine yedeklemeye çalışırsa, islamcılar da o ölçüde kendi saflarına kazanmaya çalışırlar. Bu kesimleri kendi saflarına çekebildikleri ölçüde iktidara gelebilirler ve iktidarlarını sürdürebilirler.

Ancak bu sınıfın kendi küçük özel mülkiyetini ve işini koruma içgüdüğü, aynı zamanda onları milis örgütlenmesi için bulunmaz bir kaynak haline getirir.

Milislere dayalı silahlı güç oluşturma girişiminin arka planında, bir ölçüde Necip Fazıl’ın revize edilmiş teorisi yatıyorsa da, asıl olarak, 3 Temmuz 2013 tarihinde Mısır’da “Müslüman Kardeşler” iktidarna (Mürsi) karşı gerçekleştirilen darbe yatmaktadır.

Recep Tayyip Erdoğan, 18 Ağustos 2013’de yaptığı bir konuşmada şunları söylemiştir:

“Bugün Mısır’da sergilenen vahşeti yarın belki de başka ülkede sergileyecekler. Belki başka ülkeyi belki Türkiye’yi karıştırmak isteyecekler. Çünkü bu bölgede güçlü bir Türkiye istemiyorlar. Bu bölgede istikrarlı, kalınmış ülke istemiyorlar.

Biz, bu tuzağı bozacağız. Kardeşlerim sabırla bozacağız. Unutmayın, herkesin tuzağı vardır. Ama en büyük tuzak kudret, kuvvet sahibi olan Allah’ın tuzağıdır. Birbirimize inanıp, güvenerek kardeşliğimizi pekiştirerek oyunları bozacağız. İçimize nifak ve fitne sokmaya çalışıyorlar. Bunlara fırsat ve izin vermeyeceğiz. Bu tuzaklara düşmeyip, bu tuzakları alt üst edeceğiz.”

Yine geçen yıl 26 Ağustos’ta şunları söylüyordu:

“Mısır’da halk, iradesinin, oyunun namusunu istiyor. Eğer 17 yaşındaki Esmâ meydana çıkıyorsa babasının izinde çıkıyor. Adeviyye’ye çıkanlar, Rabia’ya çıkanlar, İskenderiye’ye, Mansuriye’ye onun için çıkıyor. Binlerce insan şehit olduysa bu oyların namusu için şehit oldular.”

İşte bu zihniyetle esnaf ve zanaatkarlara dayanan bir milis örgütlenmesine yönelik “Başyüce”*, 30 Kasım günü, İslami Büyük Doğu Akıncıları Cephesi (İBDA-C) “baş komutanı” Salih Mirzabeyoğlu (Salih İzzet Erdiş) ile görüştü.

Hiç tartışmasız İBDA-C, silahlı şeriatçı bir örgüttür. “Başyüce”nin Salih Mirzabeyoğlu ile yaptığı görüşmede, bu silahlı şeriat örgütünün kendisini desteklemesi ve “deneyimlerinden” yararlanmak istemesi, kendisine karşı güçlere ve özel olarak askeri darbeye karşı koruyacak bir milis örgütlenmesi oluşturmaya çalıştığı bir ortamda anlaşılabilir bir şeydir.

Öte yandan AKP iktidarı ile Hizbullah arasındaki ilişki, dahası IŞİD ile gelişkin ilişki düzeyi hesaba katıldığında, Recep Tayyip Erdoğan’ın (“Başyüce”) özel milis örgütlenmesini nasıl ve kimlerden oluşturacağı daha açık hale gelmektedir.

Amaç, hiç tartışmasız, kendisine ve iktidarına yönelik bir askeri darbeye karşı hazırlık yapmaktır. Buradaki özel amaç ise,

* “Başyüce”, Necip Fazıl Kısakürek’in “*İdeolojya Örgüsü*” adlı kitabında devlet örgütlenmesinin en üst kurumudur. Kitapta bu şöyle anlatılır: “Bütün kuvvet tevazününü, her temsil kutbu aynı kök ideolojyaya bağlı olarak, ‘Başyüce’ ile ‘Yüceler Kurultayı’ arasındadır... ‘Yüceler Kurultayı’ vicdan; ve ‘Başyüce’ irade (dir)... ‘Başyüce’ kaba ve umumî manasıyla herhangi bir devlet reisi değil, derin ve girift, içtimai bir remzdur. Bir timsal(dir)...”

ağır silahlarla donatılmış polis gücünün yanında, yaygın bir milis örgütlenmesini “caydırıcı” bir unsur olarak kullanmaktır. Kendisine darbe yapmak isteyenlere bu milis örgütlenmesi yoluyla bir mesaj verilmek istenmektedir.

Ama bu milis örgütlenmesi sadece “caydırıcı” bir güç değildir. Aynı zamanda kendi iktidarına yönelik muhalefet hareketine karşı kullanılabilir bir güçtür. Anadolu’daki Gezi Direnişi’nde de görüldüğü gibi, polis-esnaf işbirliği, daha ilkel düzeyde de olsa kullanılmıştır. 6-7 Ekim olaylarında görüldüğü gibi, Hizbullahçılar (her ne kadar kendilerini HDP’lilerin saldırılarına karşı koruduklarını iddia etseler de), kendi alanlarında örgütlü ve silahlı bir güçtür.

Tüm bunların yanında, doğrudan MİT’in denetimi altında olan “Alperen Ocakları” iktidarın elinin altındaki hazır bir güçtür. Dağıtım saldınsından Hrant Dink cinayetine kadar pek çok olayda yer alan “Alperen Ocakları” ortadayken, çok kolaylıkla esnaf ve zanaatkarlara “alperenler” diye hitap edebilmektedir. (Bu arada şunu da ekleyelim ki, “Alperen Ocakları” Muhsin Yazıcıoğlu’nun BBP’sinin gençlik örgütlenmesidir. Muhsin Yazıcıoğlu da, AKP’ye ve Recep Tayyip Erdoğan’a “biat” edenlerin başında gelmektedir.)

Bu yapılanmaya, AKP’ye “biat” eden “eski ülkücüler”i, yani eski faşist milisleri de eklemek gerekir.

Özetle, Recep Tayyip Erdoğan, Mısır askeri darbesi ve 17 Aralık “cemaat operasyonu” sonrasında doğrudan kendisine bağlı bir polis teşkilatı oluştururken, aynı zamanda bir milis örgütlenmesine gitmektedir.

Bu milis örgütlenmesi, her ne kadar kurulu örgütlenmelere (Alperen Ocakları, Hizbullah, İBDA-C, eski faşist milisler) dayanma eğilimindeyse de, doğrudan devlet kurumlarının desteğine sahip olacakları da kesindir. (Burada yaklaşık 280 bin özel güvenlikçiyi de bunların arasında sayabiliriz.)

Recep Tayyip Erdoğan’ın oluşturulmasına hız verdiği milis örgütlenmesi, ister “caydırıcılık” için kullanılacak istensin, isterse askeri darbeye karşı “direniş” amacı gütsün, her durumda doğrudan kitlesel muhalefet hareketlerine karşı kullanılacak bir zor güçtür. Böylece toplumsal muhalefetin karşısına, istenildiği zaman değiştirilen ve “makul şüphe”ye dayalı yasalar yanında, doğrudan

ağır silahlarla donatılmış polis gücü ve islamcı milis örgütlenmesi çıkartılacaktır.

Burada yapılması gereken, herşeyden önce böyle bir gelişmeyi görmezlikten gelmekten, küçümsemekten uzak durulmalıdır.

İkinci olarak, böyle bir karşı-güce karşı silahlı bir örgütlenme yaratılması acil bir görev olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu silahlı örgütlenme, 1980 öncesindeki gibi “Direniş Komiteleri”, “Silahlı Direniş Birlikleri” türünden, yarı-milis, yarı-askeri, ama her durumda sadece propagandif bir örgütlenme olmamalıdır.

Geniş halk kitlelerinin islamcı milis saldırılarına karşı korunmasının ilk ve temel koşulu, silahlı bir devrimci örgütlenmenin varlığıdır. Böyle bir örgütlenme maddi bir güç olarak ortaya çıkartılmadığı ya da çıkmadığı koşullarda, adı, ister “özsavunma birlikleri”, ister “mahalle konseyleri” vb. olsun, her durumda MHP’li faşist milislere karşı oluşturulan “direniş komiteleri”nin trajik sonunu paylaşmak durumunda kalacaktır. Çünkü, söz konusu olan sadece islamcı milis örgütlenmesi değildir. Bu milis örgütlenmesi, devletin tüm olanaklarından yararlanacağı gibi, ayrıca ağır silahlarla donatılmış polis teşkilatının “yardımcı” gücü olarak çalışacaktır. Dolayısıyla islamcı milislere karşı “savunma”yı esas alan bir örgütlenme, her durumda polis gücünün ağır silahlı saldırısıyla karşı karşıya kalacaktır.

Polis teşkilatı, profesyonel bir silahlı güçtür. Böyle bir profesyonel silahlı güce karşı devrimci gerilladan başka bir güç etkili olmaz.

Recep Tayyip Erdoğan, ne denli iç savaş ve olası bir darbeye karşı hazırlık yapıyorsa, devrimciler de aynı oranda ve aynı ciddiyette hazırlık yapmak zorundadırlar. Ama devrimciler sadece hazırlıkla yetinemezler. Aynı zamanda iktidarı devirmek, devrimi gerçekleştirmek için de mücadeleye etmek durumundadırlar. Bu da, islamcı milis örgütlenmesine karşı değil, bir bütün olarak iktidar gücüne karşı örgütlenmeyi ve mücadeleyi gerektirir.

Böyle bir mücadelenin doğru bir devrimci stratejiye dayanması gerektiği de çok açıktır. Bu strateji de, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi’nden başkası değildir.

İç savaş hazırlıkları karşısında örgütlenmeyenleri tarih affetmeyecektir.

Paralı Milisler: Özel Güvenlikçiler

7 Kasım 2014

Manisa'nın Soma ilçesinde Kolin İnşaat'ın yapmayı planladığı kömürlü termik santral için zeytinlikleri kesilmek istenen Yırca köylüleri alana dün akşam kepçenin gelmesi üzerine özel güvenlik elemanlarının saldırısına uğradı.

10 Kasım 2014

Yılca köylülerine saldıran ve onları darp eden 50 özel güvenlik görevlisi işten çıkarıldı. Bir güvenlik görevlisi, "Bizi kandırdılar. Bize iş garantisi, emeklilik garantisi verdiler. Bizler de buraya gelip köylülerle kavga ettik. Kullandık. Şimdi hakkımızı alıncaya kadar buradayız" dedi.

Özel güvenlik, yani işyerlerinin, kurumların, bankaların vb. yerlerin örgütlü özel güçler tarafından korunmasına ilişkin ilk uygulama 1947 yılında ABD'de başlamıştır.

2007 verilerine göre, ABD'deki özel güvenlik görevlisi sayısı 2 milyondur. Aynı tarihte görev yapan polislerin sayısı 883 bindir. Bir polise karşılık 2,26 özel güvenlik görevlisi düşmektedir. Bu oran Guatemala'da 6,01, Güney Afrika'da 2,57, Polonya'da 1,65

ve Türkiye'de 1,28'dir.

ABD'de, ağırlıklı olarak koruma ya da komando olarak askerlik yapmış kişilerden oluşan özel güvenlik şirketleri vardır. Bu şirketler içinde en çok bilineni Irak işgalinde etkin bir rol alan *Blackwater*'dir. (Adı çok sayıda öldürme olaylarına karıştığında, önce 2009'da *Xe Services* olarak değiştirilmiş ve 2011 yılında *Academi* adını almıştır.)

Amerikan emperyalizminin ülke dışı

	Veri Tarihi	Özel Güvenlik Görevlisi	Polis	Polis başına düşen ÖGG sayısı
Rusya	2009	800.000	601.000	1,33
ABD	2007	2.000.000	883.600	2,26
Güney Afrika	2010	387.273	150.513	2,57
Brezilya	2005-07	570.000	687.684	0,83
Japonya	2003	459.305	246.800	1,86
Meksika	2005-07	450.000	495.821	0,91
Türkiye	2009	257.192	201.064	1,28
Kolombiya	2005-07	190.000	119.146	1,59
Almanya	2009	170.000	250.000	0,68
Polonya	2009	165.000	100.000	1,65
Fransa	2009	160.000	250.000	0,64
Arjantin	2007	150.000	120.000	1,25
İngiltere	2009	120.000	140.000	0,86
Guatemala	2008	120.000	19.974	6,01

operasyonlarında yer alan özel güvenlik şirketleri ağır silahlarla, zırhlı araçlarla, helikopterlerle donatılmış bir çeşit özel hareket birliği niteliğindedir. Bunlar ABD Savunma Bakanlığı'yla yapılan anlaşmaya uygun olarak savaş alanlarında kullanılır. 2012 tarihi itibarıyla ABD'nin Afganistan ve Irak'ta 21.000 özel güvenlik elemanı çalışmaktadır.

Türkiye'ye özel güvenlik sistemi ilk kez 12 Eylül askeri yönetimi tarafından getirilmiştir.

22.7.1981 tarihli ve 2495 sayılı "Bazı Kurum ve Kuruluşların Korunması ve Güvenliklerinin Sağlanması Hakkında Kanun"la özel güvenlik kurumsallaşmıştır.

Bu kanuna göre, özel güvenliğin oluşturulmasının amacı şöyle tarif edilmiştir:

"Milli ekonomiye veya devletin savaş gücüne önemli ölçüde katkısı bulunan, kısmen veya tamamen yıkılmaları, hasara uğratılmaları veya geçici bir zaman için dahi olsa çalışmadan alıkonulmaları, ülke güvenliği, ülke ekonomisi veya toplum hayatı bakımından olumsuz neticeler yaratacak, kamuya veya özel kişilere ait kurum ve kuruluşların sabotaj, yangın, hırsızlık, soygun, yağma, yıkma burada bulunanların zorla işten alıkoyma, sağlıklarını ve vücut bütünlüklerini tehdit ve tehlikelere karşı korunması ve güvenliklerinin sağlanması, yurt dışına giriş çıkış yapılan yerlerde giriş ve çıkışa yarayan belgelerin kontrolü ile giriş çıkış işlemlerinin yapılması, aranan ve giriş çıkışı

yasaklananların resmi güvenlik görevlilerine tesliminin sağlanmasıdır."

Kanun'un 2. maddesinde açık biçimde, özel güvenlikçilerin görevi, özel korumanın yanında, "Genel kolluk kuvvetlerinin işe el koymasından itibaren emrine girerek ona yardımcı olmak" olarak tanımlanmıştır.

Bu yasa 23 yıl yürürlükte kaldıktan sonra, AKP iktidarının çıkarttığı 10.6.2004 tarihli ve 5188 sayılı Özel Güvenlik Hizmetlerine Dair Kanun'la yürürlükten kaldırılmıştır. AKP'nin özel güvenlik yasasında "mülki idare amirleri"ne, yani vali ve kaymakamlara özel yetki verilmiştir. Kanun'un ifadesiyle, "özel güvenlik birimi ve özel güvenlik personeli mülki idare amirinin ve genel kolluk amirinin emirlerini yerine getirmek zorundadır."

AKP yasınının diğer bir özelliği de, özel güvenlik alanlarını alabildiğine genişletmek ve özel güvenlik elemanlarının silah kullanma yetkisini artırmak olmuştur.

Bu yasayla birlikte özel güvenlik şirketlerinin sayısı hızla artmıştır. Yasa çıktığında (2004) 21 olan özel güvenlik şirketi sayısı 2014 yılında 1.306'ya çıkmıştır. Özel güvenlik izni alan işyerlerinin sayısı da 12.450'den 65.187'ye ve buralarda görev yapan özel güvenlik elemanı sayısı da 23 binden (2005) kentsel bölgelerde 217 bine çıkmıştır. 2014 yılında yapılan düzenlemeyle Jandarma bölgesinde bulunan özel güvenlik görevi Emniyet Müdürlüğü'ne aktarılmıştır. Böylece

	Faal Özel Güvenlik Şirketleri	Özel Güvenlik İzni Olan Yer Sayısı	Mevcut çalışan Sayısı		
			Emniyet Bölgesinde	Jandarma Bölgesinde	Toplam
2004	21	12.450		1.394	1.394
2005	512	7.078	23.458	4.774	28.232
2006	782	6.280	32.547	5.870	38.417
2007	914	2.852	24.978	7.803	32.781
2008	1.005	5.608	24.663	8.709	33.372
2009	1.108	8.638	30.270	6.309	36.579
2010	1.212	4.595	22.901	5.519	28.420
2011	1.247	6.134	8.825	5.240	14.065
2012	1.279	4.648	23.118	5.311	28.429
2013	1.299	2.762	19.036	12.854	31.890
2014	1.306	4.142	7.506	431	7.937
Genel Toplam		65.187	217.302	64.214	281.516

2014 yılında görev yapan özel güvenlik elemanı sayısı 281.516 olmuştur.

Türkiye'deki özel güvenlik sistemi sadece şirketler ve onlara bağlı personelle sınırlı değildir. 2004 yılından itibaren özel güvenlik sistemi "akademik" boyuta taşınmıştır. "Sektöre nitelikli personel yetiştirmek amacı"yla, önce İstanbul Üniversitesi bünyesinde iki yıllık ön lisans eğitimi veren "Savunma ve Güvenlik Bölümü" açılmıştır. Ardından 13 üniversite içinde özel bölümler açılmıştır.

Üniversitelere bağlı "Özel Güvenlik ve Koruma" bölümleri şunlardır:

- Kocaeli Üniversitesi,
- Kafkas Üniversitesi (Kars),
- Gaziantep Üniversitesi,
- İnönü Üniversitesi (Malatya),
- İstanbul Arel Üniversitesi,
- Korkut Ata Üniversitesi (Osmaniye),
- Aksaray Üniversitesi,
- Giresun Üniversitesi (Espiye),
- Sütçü İmam Üniversitesi (Kahramanmaraş/Türkoğlu),
- Uludağ Üniversitesi (Bursa),
- Anadolu Üniversitesi (Eskişehir),
- Süleyman Demirel Üniversitesi (Burdur),
- Mustafa Kemal Üniversitesi (Hatay)
- Karabük Üniversitesi (Eski Pazar).

Bu iki yıllık bölümlerde Silah Bilgisi, Patlayıcı Madde ve Önlemleri, Koruma, Terör ve Terörizm, Uyuşturucu Maddeler, Biyolo-

jik Savaş Unsurları ve Korunma, Kriminoloji, İstihbarat ve İstihbarata Karşı Koyma, Örgütsel Davranış dersleri ve zorunlu ön lisans dersleri verilmektedir.

Bu "Özel Güvenlik ve Koruma" bölümlerinin açıldığı yerlere bakıldığında ise, bu il ve ilçelerin özellikle 12 Eylül öncesinde faşist milislerin yoğun olarak örgütlü yerler olduğu hemen görülecektir. Buradan çıkan sonuç, özel güvenlik görevlilerinin, en azından "akademik" düzeyde, faşist milislerin egemen olduğu yerlerden seçildiğidir.

Kısaca ifade edersek, bu özel güvenlik görevlileri 12 Eylül öncesinin "güvenlik güçlerine yardımcı" olan faşist milislerin yerine ikame edilmişlerdir. Özellikle silah eğitimi almış olmaları ve silah taşıyan özel güvenlikçiler, olası toplumsal olaylarda ya da olası bir iç savaşta doğrudan kullanılacak bir güç durumundadır. Bu güç, yukarıda görüldüğü gibi, mevcut polis gücünden sayısal olarak fazladır. (Bu arada, genç işsizlik oranının %25'lerde olduğu bir ülkede özel güvenlikçiliğin "iş kapısı", "ekmek kapısı" olarak da görüldüğünü unutmamak gerekir.)

Her durumda özel güvenlikçiler, devletin hizmetinde yer alan paralı milislerdir. Bu yönüyle özel güvenlik sistemine karşı alınacak tavır, paralı milislere alınacak tavırdan ayrı düşünülemez. En önemli sorun bunun nasıl yapılacağıdır.

Unutulmaya Yüz Tutan Kobanê Savaşı

IŞİD'in (PKK söyleminde "DAİŞ çetele-ri") Kobanê'ye saldırıları Temmuz başlarında başladı. İlk saldırılar oldukça sınırlı ve Kobanê'nin dışındaki köylere yönelik oldu. Kobanê henüz "medyatik" olmadığından bu saldırıların nerelerde ve nasıl gerçekleştirildiği kamuoyuna fazlaca yansımada. Ağustos başlarında PYD-YPG'nin IŞİD'e karşı "savaşa hazır" olduğuna ilişkin açıklamalar ve kadın savaşçıların fotoğrafları birbiri ardına yayınlanmaya başladı. Ancak bu aylarda Kobanê sadece bir propaganda konusuydu ve propagandanın ağırlık noktasını "Rojava Devrimi", "Rojava Kürt Özerk Bölgesi" konuları oluştuyordu.

Tarihler 7 Ağustos gösterdiğinde, ABD ve "koalisyon güçleri"nin IŞİD hedeflerine yönelik hava bombardımanının başlamasıyla birlikte, Kobanê Türkiye ve dünya "medya"sının ilk gündem maddelerinden birisi haline gelmeye başladı. Daha henüz IŞİD saldırısı Kobanê kent merkezine yönelmemişti. Kobanê köylerindeki mevzi çatışmalar "medya" tarafından fazlaca önemsenmedi.

Her şey 15 Eylül'de değişti. Artık IŞİD, Kobanê dışındaki köylere saldıran "El Kaideci unsurlar" olmaktan çıkmış, doğrudan kent merkezine yönelik saldırılara başlamıştı. "Medya"nın deyişiyle, IŞİD "Türkiye sınırına dayandı". Kobanê kent merkezine IŞİD saldırısının başlamasından iki gün sonra (17 Eylül), "medya"tik dille ifade edersek, "binlerce sivil halk Türkiye sınırına dayandı". Bu olay, "medya"da, "binlerce sivil katliamla yüz yüze" başlıklarıyla manşetlere taşındı. Ardından 200 bin Kobanêlinin Türkiye'ye sı-

ğındığı haberleri geldi.

27 Eylül'de ABD ve "koalisyon güçleri" Kobanê kent merkezine doğru ilerleyen ve kentin üçte birini ele geçirmiş olan IŞİD'e karşı hava bombardımanlarına başladı. Böylece Kobanê savaşı "medya"nın neredeyse tek gündem maddesi haline geldi.

Ekim ayı tümüyle IŞİD'in Kobanê saldırısı haberleriyle ve propaganda savaşlarıyla geçti. Hemen her gün PYD-YPG güçlerinin IŞİD'e karşı nasıl savaştığı, nasıl direndiğine ilişkin haberler ve söyleşiler yayınlanmaya başladı. Özellikle silahlı kadın direnişçilerin görüntüleri ve IŞİD'in ele geçirdiği Kobanê'ye hakim Til Şeir tepesi "savaşı" manşetlik haberlerin başında yer aldı. Bu haberler ABD'nin hava saldırılarının görüntüleri eşliğinde servis edildi. Hava saldırısında kent merkezinden yükselen dumanların, şiddetli patlamaların görüntülerine PYD-YPG güçlerinin IŞİD'i "püskürttükleri" haberleri eşlik etti.

Ama gerçeklerin "medya"nın manşetlere taşıdığı gibi olmadığı bir süre sonra anlaşıldı. PYD-YPG "acil silah yardımı" çağrısında bulunmaya başladı. Eğer "silah yardımı" alamazlarsa Kobanê'nin "birkaç gün içinde" IŞİD'in eline geçeceği ilan edildi.

PYD-YPG'nin "acil silah yardımı" çağrısıyla birlikte Barzani peşmergelerinin bölgeye sevk edileceği haberleri manşetlere taşındı.

Eylül ayının son haftası, Türkiye üzerinden peşmergelerin Kobanê'ye "savaşa" katılacakları haberleriyle geçti. Ve tarihler 1 Kasım'ı gösterdiğinde, "ağır silahlı" 150 peşmerge Türkiye üzerinden Kobanê'ye geçti. Bazı "izleme kuruluşları"nın verdiği bilgiye

göre, Ekim ayı sonu itibarıyla Kobanê'de 481 IŞİD üyesi (PKK söyleminde "çete") ile 313 YPG savaşçısı yaşamını yitirmiştir. Bu tarihe kadar Kobanê'de PYD-YPG'nin 2 bin silahlı güce sahip olduğuna ilişkin haberleri de dikkate alırsak 150 kişilik peşmerge gücünün fazlaca kıymet-i harbiyesinin olmadığı da açıktı.

Ve Kasım ayından itibaren Kobanê haberleri giderek azalmaya ve gündemin arka sıralarına kaymaya başladı. Aralık ayına girildiğinde Kobanê neredeyse unutulmuş bir "hikaye" halini aldı. Ne de olsa "DAİŞ Kobanê'de hezimete uğradı"!

Kimi Kobanê "gezici-gözlemciler"inin anlatımına göre, "kentin yüzde ellisi harabeye dönmüş durumda. DAİŞ kentin doğusunda dar bir alanda sıkıştı... Kentin tamamen kurtarılması biraz zaman alacağı benziyor... DAİŞ'in Kobani yenilgisi aynı zamanda baş aşağı gidişin de başlangıcı oldu. Kobani'de savaşı kaybetmelerinin tüm cepelerde savaşı kaybetmeleri anlamına geldiğini biliyorlardı. Bu nedenle de tüm güçleriyle Kobani'ye yöneldiler. Buna rağmen DAİŞ Kobani'de tam bir hezimete uğradı. Kürtlerin deyimiyle '*Siwar hatin peya çûn*' (atlı geldi yaya gitti)". (DİHA)

Böyle bir durumda Kobanê savaşının "medya"nın gündeminde geri plana düşmesine şaşırılmaması gerekir.

Ve tam da Kobanê'de "savaş bitti" denilebilecek bir haber akışı içindeyken, birden IŞİD'in Türkiye sınırını geçerek gerçekleştirdiği intihar eylemi haberi düştü. Böylece bir kez daha görüldü ki, "medya"nın haberleri gündemleştirmesi ile gerçekler hiç de birbiriyle örtüşmemektedir. Bu da "medya"nın bir dezenformasyon ve manipülasyon aracı olduğunun, haberlerin bir propaganda malzemesi olarak kullanıldığının bir başka göstergesidir.

Giderek unutulmuş ve unutturulan Kobanê savaşının bir başka yanı ise, bu savaşın bir "Vekalet Savaşı" (*Proxy War*) olduğu ve Recep Tayyip Erdoğan'ın söylemiyle, bir "daha üst akıl" tarafından yönetildiği savlarıdır.

Recep Tayyip Erdoğan'ın dillendirdiği savaşa göre, Kobanê savaşı bir "üst akıl" tarafından planlanmış ve bu "üst akıl" tarafından yürütülmektedir. Üstelik bu "üst akıl", bir yandan 1.295 kilometrelik Türkiye sınırında adı konulmamış bir oyun oynarken, diğer

yandan "Vekalet Savaşı" olanca hızıyla sürmektedir.

Daha dün kadar Suriye'deki iç savaşın ABD ile Rusya arasındaki "savaş"ın bir uzantısı olduğu ve iç savaşta çatışan güçlerin bu iki ülke adına ve bu iki ülkenin "soğuk savaş"ının "sıcak" vekilleri olduğu, yani bir "Vekalet Savaşı" olduğu yazılıp çizildi. Bu söylem ve bu şablon bu kez Kobanê'ye uyarlandı. Kobanê savaşı da bir "Vekalet Savaşı" olarak tanımlanabilirdi. Tek sorun "Vekalet" verenlerin kimler olduğunun pek de belirgin olmamasıydı.

Kobanê'deki "Vekalet Savaşı"nın bir "üst akıl" tarafından, yani ABD tarafından yönetildiği "mantıklı" görünse de, diğer "vekil" in kimin tarafından yönetildiği ve kimin "vekalet" verdiği biraz karışıktır. Bu "diğer"inin Rusya olamayacağı olayların ve savaşın tümüyle dışında kalan Rusya olamayacağı kesindir. Bu durumda "diğer" taraf, yani IŞİD'i destekleyen ve IŞİD'i "vekil" tayin eden taraf, olsa olsa AKP iktidarı ve Türkiye devleti olabilmektedir.

Bu savcılara göre, IŞİD, Türkiye adına "vekaleten" Kobanê'ye saldırmıştır, çünkü Türkiye, Suriye sınırları içinde bir "Kürt devleti"nin ortaya çıkmasını istememektedir. Savaşa hava bombardımanı, askeri danışman ve doğrudan silah yardımıyla katılan ABD (ve elbette tüm "Batı") "vekalet"ini PYD-YPG'ye vermiştir. ABD'nin amacı, "*Büyük Ortadoğu Projesi*"ni gerçekleştirmektir.

Tam da I. Dünya Savaşı'nın 100. yılı toplantıları yapılırken gündeme "*Sykes-Picot Anlaşması*" getirildi. Bu anlaşma İngiltere ile Fransa'nın Ortadoğu'yu paylaşma planı olduğu ve bugünkü Ortadoğu devlet sınırlarının bu gizli anlaşmayla çizildiği düşünüldüğünde, "Vekalet Savaşı"nın bir tarafının ABD olması, ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmeye çalıştığı sonucuna varılmaktadır.

Tüm bunlar, sanki Amerikan emperyalizminin "Büyük Ortadoğu Projesi" yokmuş gibi, sanki 2003 yılında Irak'ı Amerikan emperyalizmi "hayır için" işgal etmiş gibi tartışılabilmekte ve pek çok çeneyi de yormaktadır.

Ama gerek "üst akıl", gerek "Vekalet Savaşı" savı, ABD ile Türkiye'yi (hiç tartışmasız Türkiye, AKP demektir ve AKP, "İslamın tek temsilcisi" demektir) iki karşıt taraf ola-

rak ortaya koyarken, Türkiye’de olası bir “islam devleti”nin ve bu devletin “islam aleminin önderi” olmasının önünün kesilmek istendiği savına dört elle sarılmaktadır.

Bütün bunlar boş ve islamcı ideolojinin ürünleridir. Gerçekte, emperyalist ülkeler Sovyetler Birliği dağıtıldıktan sonra ortaya çıkan pazarları kendi aralarında paylaşmışlardır (“barışçıl paylaşım”). Bu paylaşım içinde Amerikan emperyalizmi de Irak’ı işgal ederek, Ortadoğu’yu yeniden biçimlendirmeye girişmiştir. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu “planı” ise, sadece ve sadece kendi pazarlarını genişletmekten ibarettir. Gerisi laf-ı güzafır.

Giderek unutulmuş ve unutturulan Kobanê savaşının unutulmuş denilemeye bile, anımsanmak istenmeyen bir yanı da 6-7 Ekim olaylarıdır.

Olaylar 6 Ekim günü HDP-MYK’sının “sokağa çıkma” kararıyla başladı. Bu kararın görünür gerekçesi, Kobanê ile dayanışmak ve IŞİD saldırısını protesto etmektir. Asıl amacı ise, kitlesel gösterilerle Türkiye’nin (elbette AKP anlamında) IŞİD’e verdiği “üstü örtük” desteğin kesilmesini sağlamaktır. Bir bakıma, AKP iktidarı IŞİD’e verilen “örtük” desteği kesmediği takdirde, kitlesel eylemlerle “kamu düzenini” işlemez hale getirileceği mesajı verilmek isteniyordu.

Çağrıcılar da, “kamu düzeni” koruyucuları da, yapılacak sokak eylemlerinin, göstericilerin polis ve askere yönelik molotof atmaları, havai fişek patlatmaları vb. düzeyinde olacağını varsayıyorlardı. Bu varsayım, aynı zamanda “güvenlik güçleri”nin TOMA’larla, Akrep’lerle olaya müdahale edeceğini, her müdahalede olduğu gibi “münferit” bazı can kayıplarının olabileceğini de hesaba katıyordu.

Ama hiç de beklendiği gibi olmadı. Tüm varsayımlar, HDP’nin çağırısıyla sokağa çıkan kitle ile Hizbullah’ın legal örgütlenmesi olan Hüda-Par’lılar arasında çıkan çatışmalarla çöktü.

Çıkan çatışmalarda, 11 kişi Hüda-Par’ın saldırısıyla ve 11 kişi de HDP’li “milislerin” Hüda-Par’lılara saldırısıyla olmak üzere, toplam 50 kişi yaşamını yitirdi.

Kürt kentlerinde süren çatışmalar ve birbiri ardına gelen ölüm haberleri, “öteki Türkiye”de, biraz şaşkınlık, ama ağırlıklı olarak büyük bir sessizlikle sadece izlendi.

Ve gösteriler, “İmralı”nın doğrudan (“kısas mesaj yoluyla”) müdahalesiyle sona erdirildi ve hızla unutulmaya terk edildi.

Bugün, Kobanê, Kürt “medyası”nda bile fazlaca bir yer bulmamaktadır. Genel hava, ABD’nin hava bombardımanı ve silah-danışman yardımıyla Kobanê savaşının hızının kesildiği, IŞİD’in “yenilgiye uğratıldığı” yönündedir. Bu da Kobanê’nin gündemden düşmesinin nedeni olarak kabul edilebilir. Ancak IŞİD’in Türkiye sınırında gerçekleştirdiği son intihar saldırısı gerçeğin hiç de böyle olmadığını göstermektedir.

Yine de Kobanê yavaş yavaş gündemin alt sıralarına itilirken, savaş da sıradan ve rutin bir olay gibi “algı”lanmaya başlamıştır. Bu “algı” içinde Ağustos-Kasım arasında yaşananlar da, yalın bir “medya” operasyonu görünümünü kazanmıştır. Tüm görsel malzemeler, fotoshop ürünleri bu operasyonun “meşru” araçları olarak kullanılırken, geriye savaşı izleyenlerin görüntüleri, yıkılmış Kobanê ve geçen dört ayda bine yakın kişinin çatışmalarda yaşamını yitirmesi kalmıştır. “Rojava Devrimi”nden ise, artık pek söz edilmemektedir.

Kobanê ve Enternasyonalizm

Kobanê enternasyonalizmi, 25 Ağustos'ta çıkan bir "haber"le Türkiye solunun gündemine girdi. "Haber", MLKP adlı "illegal" örgütün bir grup militanının "Rojava Devrimi"ni "kendi devrimleri" belleyerek, MLKP'nin "Ortadoğu birleşik devrim stratejisi"ne uygun olarak Rojava'da "savaşa" dahil olduğuna ilişkindi. "Haber"e konu olan söyleşide, "MLKP militanları", herkesi Rojava Devrimi'ni desteklemeye ve katılmaya çağırıyordu. Her zaman olduğu gibi, söyleşi, yüzleri kapatılmış ve ellerinde Kalaşnikov ve M-16 silahları bulunan iki militanın fotoğraflarıyla albenili hale getirilmişti.

Ardından 7 Ekim'de MLKP üyesi, "sosyolog" Suphi Nejat Ağırnaslı'nın Kobanê'de şehit olduğu haberleri geldi. Suphi Nejat Ağırnaslı'nın, gerek adı (TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve parti sekreteri Ethem Nejat), gerekse "kod" adı (Paramaz Kızılbaş) "medya" dünyasında "haber" haline gelirken, "Kobanê'de bir Che"den söz edilmeye başlandı.

21 Ekim'de Emek Gençliği üyesi Selahattin Adın'ın ölüm haberi geldi.

"Sınır nöbeti"nde yer alan, "Toplumsal Özgürlük Parti Girişimi" militanı Kader Ortakaya, 6 Kasım'da "nereden geldiği belli olmayan" bir kurşunla öldürüldü.

Kobanê direnişinin Stalingrad direnişine benzetildiği, Rojava'ya giden "Türk solu" mensuplarının İspanya İç Savaşı'nda yer alan "Uluslararası Tugaylar"la özdeşleştirildiği düşünüldüğünde, Kobanê'de yaşamlarını yitiren bu militanların "enternasyonalist" oldukları söylenebilir.

Ama enternasyonalizm sözcüğü hiç de

nitelik belirleyici değildir. Sözcük anlamıyla enternasyonalizm, yani "uluslararasılık", "ulusu aşma" ya da "uluslar arası davranma"yı, "uluslar arasında işbirliğini" ifade eder. Bu anlamıyla, çok-uluslu ya da ulusüstü şirketler de, "global" mali sermaye de pekala "enternasyonalist" kabul edilebilir.

Marksist-leninistler için "enternasyonalizm" kavramı, **proleter** enternasyonalizmi anlamındadır. Dolayısıyla proletaryanın ulusal sınırların ötesinde, uluslar arası dayanışmasını, örgütlenmesini ve mücadelesini ifade eder. Bu bağlamda komünistlerin, uluslar üstü "Komünist Enternasyonal" örgütlenmesi gündeme gelmiştir.

Buna rağmen "proleter enternasyonalizmi" çokça konuşulmayan, ama tartışılan bir kavramdır. Kimilerine göre proleter enternasyonalizmi, dünyadaki tüm proleterlerin/işçilerin uluslarına bakılmaksızın bir dünya devrimini gerçekleştirmek için örgütlenmesi ve mücadele etmesidir. Asıl olarak troçkistler tarafından ortaya atılan bu "enternasyonalist" görüş, dünya sosyalist devriminin bütün ülkelerde **zamandaş** olarak gerçekleşeceğini savunur. Bu nedenle de, eşitsiz gelişim yasası nedeniyle devrimlerin zamandaş olamayacağını belirleyen leninist anlamda komünist enternasyonalden farklıdır.

Marks'ın anlayışına göre, işçi sınıfının mücadelesi enternasyonalisttir, ama "mücadele edebilmek için" herşeyden önce "kendi ülkesinde örgütlenmelidir ve her ülke ayrı ayrı bir sınıf mücadelesinin sahnesi" olmalıdır.*

Lenin proleter enternasyonalizmini söy-

le tanımlar:

“Bütün ülkelerde devrimin gelişmesi, desteklenmesi, uyanması için bir tek ülkede yapılabilecek olanın en çoğunu yapmak”tır. (*Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky*, s. 79-80.)

Marks ve Lenin’in saptamalarından hareket edildiğinde, proleter enternasyonalizmin gerçekliği her ülkenin işçi sınıfının kendi ülkesinde mücadele etmesi ve devrimi gerçekleştirmesidir.

Buradan hareket edildiğinde, bir başka ülke devrimine katılmak için yola çıkanların kendi ülkelerindeki devrimci mücadeleyi **ikincil** kabul ettiklerini söylemek olanaklıdır.

Burada üzerinde fazlaca durulacak bir durum yoktur. Ama konunun içine **Ernesto Che Guevara** girince, durum biraz değişir görünür.

Che, 16 Nisan 1967’de *Tricontinental*’e gönderdiği mesajında (“... *iki, üç, daha fazla Vietnam*” başlıkla yayınlanan mesajı) şöyle demektedir:

“Ve insanlığın kurtuluşu uğruna verilen savaşın bayrağı altında, uluslararası proleter ordularla gerçek bir proletarya enternasyonalizmi geliştirmeliyiz. Vietnam’ın, Venezüella’nın, Guatemala’nın, Laos’un, Gine’nin, Kolombiya’nın, Boliviya’nın, Brezilya’nın –yalnızca silahlı mücadelenin bugünkü sahnelerini sayarsak– bayrakları ardında ölmek, bir Amerikalı, bir Asyalı, bir Afrikalı ve hatta Avrupalı için aynı ölçüde onur verici ve erişilmeye değer olacaktır.

İnsanın, bayrağı altında doğmadığı bir ülkede döktüğü her kandamlası, sonradan kendi halkının kurtuluş mücadelesinde kullanılmak için, hayatta kalanların birlikte götüreceği bir deneydir. Ve her bir ulusun kurtuluşu, kendi ülkesinin kurtuluş savaşında kazandığı bir aşamadır.”

* Marks, Gotha Programının Eleştirisi’nde şöyle yazar: “Besbelli ki, işçi sınıfı, mücadele edebilmek için sınıf olarak kendi ülkesinde örgütlenmelidir ve her ülke ayrı ayrı bu sınıf mücadelesinin sahnesidir. İşte işçi sınıfının mücadelesi bu anlamda ulusal nitelik taşır, muhtevası bakımından değil, ama *Komünist Manifesto*’nun da dediği gibi ‘şekil bakımından’ ulusal.” (Marks, *Gotha Programının Eleştirisi*, s: 36)

Özellikle maoistler, troçkistler ve “resmî” KP’ler tarafından “maceracı”lıkla suçlanan Che’nin bu sözleri, Rojava’ya giden ve burada yaşamını yitirenlerin “enternasyonalist” olduklarının kanıtı olarak gösterilebilir.

Aynı mesajında Che şunları da söyler:

“Bugün dünyanın tüm ilerici güçlerinin Vietnam halkıyla dayanışması, Roma arenalarındaki gladyatörleri alkışlayan pleplerin acı ironisine benzemektedir. Sorun, saldırının kurbanına başarı dilemek değil, onun kaderini paylaşmaktır; kişi, zaferde ya da ölümden onunla olmalıdır.”

Ve ardından bunun nasıl olacağını açıkça ifade eder: “... *iki, üç, Vietnam yaratmak ya da dünyanın ikinci, üçüncü Vietnam’ı olmak*”.

Che, çok açık biçimde, bir taraftan “bayrağı altında doğmadığı bir ülkede” savaştan söz ederken, diğer yandan her ülkenin emperyalizme karşı yeni bir savaş alanı, yeni bir Vietnam olmasını söyler. Bu sözlerin dayanağı ise, Che’nin “*kıtasal devrim stratejisi*”dir.

Bu strateji, emperyalist ülkelerin kendi aralarında “entegrasyon” a gitmeleri, ortak hareket etmelerine karşı geliştirilmiştir. Özellikle Latin-Amerika’da, Afrika’da ve Hınci Çini’nde tüm devrimci güçlerin birlikte hareket etmelerini esas alır. Kore Savaşı’nda Çin Kızıl Ordu askerlerinin doğrudan savaşta yer alması bir başka enternasyonalist dayanışma örneğidir. Yine de Che’nin “*kıtasal devrim stratejisi*”nde Latin-Amerika ağırlıklı bir yere sahiptir.

“Bu kıtada pratikte tek bir dil konuşulur (Brezilya’nın özel durumu dışında, İspanyolca konuşanlar, her iki dilin benzerliği dolayısıyla Brezilya halkıyla da anlaşabilmektedirler). Bu ülkelerin sınıflarının benzerliği o kadar büyüktür ki, bunlar öteki kıtalarda olduğundan çok daha bütünsel bir ‘uluslararası-Amerikan’ ortaklığa ulaşmaktadırlar. Dil, gelenekler, din ve ortak efendi onları birleştirmektedir. Sömürünün derecesi ve biçimleri, Amerika’mız ülkelerinin büyük bir bölümünde, sömürenlerle sömürülenler için meydana gelen sonuçlarında benzeşmektedir. Ve isyan onun kucağında gittikçe hızlanarak olgunlaşmaktadır.

Kendimize sorabiliriz: Bu isyan hangi meyveleri olgunlaştıracaktır? Hangi tipte olacaktır? Bizim Amerika'daki mücadelenin benzer özellikleri yüzünden, uygun şartların olgunlaştıklarında kıtasal boyutlara varacağını uzun süreden beri savunmaktayız. Bizim Amerika, insanlığın kurtuluşu için verilen birçok büyük savaşın sahnesi olacaktır.” (Che Guevara, agy.)

Buradan yola çıkan Che, Latin-Amerika'nın değişik ülkelerinde sürdürülen devrimci silahlı mücadelelerin tek bir komuta altında toplanması ve yürütülmesi için Boliviya'yı merkez olarak seçmiştir. “*Che'nin gerillaları*”, Küba'dan Boliviya'ya, Peru'dan Brezilya'ya kadar değişik ülkelere gelen gerillalardan oluşmuştur. Daha açık ifadeyle, “*Che'nin gerillaları*”, bir başka ülkedeki mücadeleye katılmak ve desteklemek için değil, tüm ülkeleri kapsayan bir mücadeleyi başlatmak ve geliştirmek için bir araya gelmişlerdir.

Başka bir ülkenin bayrağı altında olmak, hiç şüphesiz onur vericidir. Ancak buradan, kendi ülkesindeki devrim mücadelesini bir yana bırakarak, başka bir ülkede **gelişen** bir mücadeleye katılınabileceği sonucu çıkarmak Che'nin enternasyonalizmini anlamamak demektir.

Kobanê'de IŞİD'e karşı savaşan PYD-YPG güçlerine “katılmak” (eğer gerçek bir katılımdan söz ediyorsak) bireysel bir daya-

nışma tutumundan başka bir şey değildir.

Burada durup biraz düşünelim.

Kobanê'de bir “vekalet savaşı” sürdürülüyorsa ve Türkiye devleti IŞİD'i doğrudan destekliyorsa (ki öyledir), burada yapılması gereken Türkiye devletine bu “işbirliği”ni pahalıya ödetmektir. Bunun yolu da, Türkiye “ulusal” sınırları içinde silahlı devrimci mücadeleyi geliştirmekten geçer. Eğer bugün silahlı bir devrimci örgüt gerçekten varolabilseydi, hiç şüphesiz Kobanê savaşı da, Suriye iç savaşı da, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi de çok farklı bir aşamaya gelmiş olurdu.

Buradan çıkan sonuç, bölgesel ve ülkesel çatışmaların içinde yer almak değil, ülkesel ölçekte silahlı devrimci mücadeleyi örgütlemektir. Bu yapılmadığı sürece, böyle bir alternatif ortaya çıkartılmadığı koşullarda bireylerin başka ülkelerde “serüven”e çıkmaları hiç de şaşırtıcı değildir.*

Bir kez daha Marks'ın söylediklerini yineleyelim:

“...işçi sınıfı, mücadele edebilmek için sınıf olarak kendi ülkesinde örgütlenmelidir ve her ülke ayrı ayrı bu sınıf mücadelesinin sahnesidir. İşte işçi sınıfının mücadelesi bu anlamda ulusal nitelik taşır, muhtevası bakımından değil...”

Türkiye devrimcilerinin enternasyonalist görevi de, Türkiye'yi sınıf mücadelesinin sahnesi haline getirmektir.

* Kader Ortakaya, ölümünden bir ay önce *Facebook* hesabına şunları yazmıştır: “Her devrim küçük bir kıvılcımla başlar. Ve vardır her namlunun ucunda bir yaşam ateşi. Böyle büyük düşler de yolculuklarla başlar. Ve serüvenciler düşer bu yollara.”

“Birlik” Olamamanın Müzmin Tarihi

Pratikte çalışan, yani kitle çalışması yürüten değişik örgütlerden her devrimcinin ya da halkın ifadesiyle solun en sık karşılaştığı soru, **neden ayrı** olunduğu sorusudur. Doğal olarak bu soruya, **neden birleşmiyorsunuz** sorusu eşlik eder. Bu soruların en tipik “argüman”ı, karşı-devrimin (ya da oligarşinin) çok güçlü, buna karşılık devrimcilerin (ya da solun) çok zayıf olduğudur.

Bu “argüman”ın dayanağı olan “vaka” ise, solun çok parçalı oluşu ve her bir parçanın diğer parçalarla sürekli bir rekabet ve mücadele içinde bulunduğuudur. Aynı kitleye, hatta aynı tekil bireye hitap eden, onu örgütlemeye çalışan sol örgütlerin çokluğu karşısında herhangi bir kesimi seçme durumunda olmayan kitlenin ya da bireylerin hayırhah tutumu, hemen her zaman solun parçalanmışlığıyla kendisini gerekçelendirir.

Bu durum karşısında her kesim, her örgüt, her dergi çevresi ve hatta her dernek faaliyeti, kendilerinin diğerlerinden farklılığının ideolojik olduğunu söyleyerek, bu ideolojik farklılığın neler olduğunu anlatmaya koyulur. İdeolojik farklılıkların yeterince açıklayıcı ya da ikna edici olmadığı durumlarda ise, aktivizm-pasifizm devreye girer. Böylece genel olarak aynı çizgiyi savunan örgütler arasındaki farklılıklar kimin daha aktif, kimin daha pasif olduğuyla açıklanmaya çalışılır.

Giderek bu açıklama yolları, kimin daha çok insana/kitleye sahip olduğuna ilişkin söylemlere yerini bırakır. Herhangi bir mitingde, herhangi bir protesto eyleminde yahut 1 Mayıs’ta kimin ne kadar “kitle”ye sahip olduğu sayısal olarak ortaya konularak,

kendilerinin “doğru yol”da oldukları kanıtlanmaya çalışılır. İdeolojik yan, yani başlangıçta farklılığın temeli olarak ortaya konulan özellikler ikinci plana atılır. Bunun sonucunda da, örgütlerin, hareketlerin, partilerin vb. “kitle ilişkisi” (nicelik) tek ölçü olarak ortaya çıkarken, bireyler ve bireysel ilişkiler belirleyici olmaya başlar.

Artık örgütlerin, hareketlerin, partilerin vb. ideolojik çizgileri, buna bağlı devrim stratejileri, yani devrimin yolu sorunu önemini yitirir, çalışma alanındaki bireyin çevresinde yarattığı etki, o çevrenin o bireye biçtiği değer öne çıkar. Burada öne çıkan şey, şu ya da bu örgütün ideolojik çizgisi, stratejisi, örgütlenme anlayışı vb. değil, şu ya da bu örgütten olduğunu söyleyen bireyin kişisel konumu, prestiji, daha da önemlisi o kitle içinde sürekli varoluşu, onlarla birlikte oluşudur. O çalışma alanında ya da o kitle içinde bulunmamak bir zaaf ve ideolojik çizginin yanlışlığının bir kanıtı olarak kabul edilir.

Hiç tartışmasız bu ve benzeri durumlar tümüyle **legal** alanlarda ortaya çıkar. **Legal**, yani **mevcut düzenin yasaları çerçevesinde** faaliyet yürütülen sendikalarda, mahallelerde, üniversitelerde ve okullarda etkin ve etkili olmak çizginin “doğru”luğunun ölçütü haline gelir. Ama aynı **legal** alanda birden çok çevrenin, örgütün, hareketin, partinin vb. varoluşu, kaçınılmaz olarak solun parçalanmışlığı ve bölünmüşlüğü sorununu ortadan kaldırmaz. Tersine bu sorunu daha farklı bir boyutta ve daha farklı biçimde yeniden üretir.

Şimdi sorun, legalitenin sınırları içinde

ve aynı ortamda yer alan “kitleleşmiş” çevrelerin vb. neden ayrı olduklarını açıklamaya gelir. Böylece bir kez daha “aktif/pasif” tutumlar öne çıkmaya başlar. Doğal olarak ülkede ve dünyada gelişen her siyasal olay karşısında “bir” tutum almak ve bu tutumu en “aktif” biçimde ortaya koymak, legal alanların olmaz-sa-olmaz koşulu haline gelir. Bir bakıma, “nerede hareket, orada bereket” tutumu, **legalizmin** en tipik olgusu olur. “Kitle” sürekli hareket halinde tutulur. **Legal** alanlardaki “köşe başları” tutulduğundan, devrimci mücadeleye sempati duyan, devrimci mücadeleye katılmak isteyen kişiler bu alanların içindeki şu ya da bu kesimle ilişkiye geçer. **Legal** alandaki şu ya da bu “köşe başını” tutmuş olmak, kendi başına ve kendiliğinden yeni unsurlar bulmayı sağlar. Böylesine doğal ve kendiliğinden bir “kadro” potansiyeline sahip bu legal alanlar artık herşey haline gelir. Hiçbir kesim, çevre, örgüt vb. böylesine kendiliğinden bir potansiyeli terk edemez.

Ülkenin somut koşulları, siyasal gelişmeler daha farklı bir çalışmayı, daha farklı bir örgütlenmeyi ne kadar gerektirirse gerektirsin, böyle bir gereklilik ne kadar saptanmış (sözde, teoride) olursa olsun, bu alanlar terk edilemez. Bir başka ifadeyle, bu legal alanlar, bu örgütlenmeler, hareketler vb. için “kazanılmış mevziler”dir. Bu “kazanılmış mevziler”in terk edilmesi demek, kendi varlık koşullarını yitirmek demektir.

Bu “kazanılmış mevziler”i, buralardaki “gücü” korumak o çevreler için yaşamsal öneme sahip olması, giderek bu alanlarda faaliyet yürüten “diğer” sol güçlerin (çevre, örgüt, hareket vb.) etkili olmasının engellenmesini, varsa güçlerinin kınlanmasını gündeme getirir. Böylece bir kez daha solun bölünmüşlüğü, parçalanmışlığı sorunu ortaya çıkar.

Eğer legal alanda belli bir kesimin “gücü” etkin ve belirleyici konumda ise, bunun karşısında bu alanlarda varolmak ve gelişmek isteyen göreceli olarak daha zayıf “güçler” solun birliğinden, birleşik mücadeleden, etkin “gücün” hegemonyasından vb. söz ederler. Bunun sonucu olarak da “ortak hasıma karşı birleşik mücadele” adı altında birlikler kurmaya, ittifaklar oluşturmaya yönelirler. Bu yolla da, solun çok parçalı olduğundan yakınanlara kendilerinin ne kadar birlik yanlısı olduğunu da kanıtlamaya çalış-

şır. Ama eşitsiz gelişim kendi yolunda ilerler. “Ortak hasıma” karşı birlik oluşturanların içinden birileri göreceli olarak daha fazla gelişme göstermeye başlar başlamaz, ilk iş olarak birlikten ayrılır. Göreceli olarak daha gelişkin ve “güçlü” olduğu için de, bu kesimin ayrılması birliğin sonunu getirir. Kalkanlar, eski “argüman”ları biteviye yineleyerek “birlik” sözünü dillerinden düşürmeseler de, olan olmuştur. Sol, bir kez daha ayrılmış ve bölünmüştür.

Bir kez daha solun neden çok parçalı olduğu, neden ayrıştığı, neden birleşemediği sorusu ortaya çıkar.

Bu döngü sürekli yinelenir. Her seferinde “ortak hasıma”a karşı “birlik” olmaktan, birlikte hareket etmekten, “birleşmek”ten söz edilir. Her seferinde, “zayıf” güçlerin birleşmesi gerektiğine ilişkin teoriler ortaya atılır. Bunu “birlik girişimleri” izler. Bloklar oluşturmak için, güç birlikleri kurmak için yapılan girişimler bir süreliğine gündem oluşturmaya başlar. Güçlerin birliğiyle ortaya çıkacak yeni olanaklardan ve fırsatlardan söz edilir. Umutlar yeşerir. Böylece bir kez daha döngünün başına dönülür. Aynı döngü aynı biçimde işler ve sonuçta bir kez daha ayrışma ortaya çıkar.

Solun tarihi, neredeyse birleşmenin, ayrışmanın, yeniden birleşmenin ve yeniden ayrışmanın tarihidir. Ama yakından bakıldığında, soldaki birlik-ayrışma döngüsünde en tipik olan, örgütlerin birliği değil, örgütler **arası** birliktir. “Birlikçi” sol örgütler, örgütsel varlıklarını koruma ve kollama temelinde “birlik” oluşturma yönünde hareket ederler. Bu nedenle, en belirgin “birlik” tipi, “**güç ve eylem birliği**”dir. Genellikle “maoist” kesimlerin kendi dışlarındaki “revizyonist, oportünist ve küçük-burjuva devrimcileri”yle kurdukları ilişkilerde gündeme gelen bu “güç ve eylem birliği”, bir zamanların popüler söylemiyle, “eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik” temelinde oluşturulmaya çalışılır. Ama her durumda, herhangi bir kitle eyleminde ya da protestoda, her kesim kendi yapısıyla, ilişkisiyle, “kadro”larıyla ve kendi “bayrakları” etrafında bir araya gelir. “Eylem” süresince, bir yandan önceden belirlenmiş “ortak sloganlar” atılırken, diğer yandan her kesim kendine özgü “sloganları” olabildiğince öne çıkarmaya çalışır. Bu nedenle, “kortej”in en önünde yer almaya çabalarlar. Kimin “pankartı”nın

kimin önünde ya da arkasında yer alacağı sorunu, bu “güç ve eylem birliği”nin çözmek zorunda kaldığı en “güç” sorun haline gelir.

Böylece “güç ve eylem birliği”, belli bir alanda çok sayıda insanın bir araya gelmesini sağlayan bir nicelik gösterisine dönüşür.

Yıllarca denenmiş ve her seferinde yenden ayrışmalara yol açmış bu “birlik” anlayışı, giderek yerini daha “farklı” birlik arayışlarına bırakmıştır.

Bu yeni “birlik” arayışının tipik özelliği, her örgütün, çevrenin, hareketin, partinin vb. kendi örgütsel yapısını koruyarak, bir “çatı” örgütü altında bir araya gelmelerini sağlamak olmuştur.

Bu “yeni birlik” anlayışı, ilk kez “sosyalist aydınlar”ın çağrısıyla Temmuz 1989 yılında başlayan “Kuruçesme Toplantıları”nda ortaya atıldı. Bu anlayışa göre, “solun birliği”, kendisini solda tanımlayan örgütlerin ve tekil bireylerin katılabileceği bir üst yapıyla, bir platformla ya da bir “çatı partisi”yle gerçekleşmelidir. Bu yapıda, örgütler, örgütsel varlıklarını korumakla birlikte içinde yer alan “çatı”nın iradesine bağlı olacaklar ve kararlar, örgütlerin ve tekil bireylerin “demokratik katılımı”yla alınacaktır.

Bir bakıma “sol aydınlar” ile “sol örgütleri” bir ve aynı potada “birleştirmeyi”, ama sonal olarak “sol örgütleri” eritmeyi hedefleyen bu “birlik” anlayışı, ülkedeki “sol politik mücadeleyi” tek elden ve tek merkezden yönetmeye aday legal bir parti oluşturmayı amaçlar. Bu anlayışın en tipik özelliği, tekil bireyler (“sol aydınlar”) ile örgütleri bir ve eşit kabul etmesidir.

2011 yılında kurulan HDK pratiğinde en gelişmiş halini alan bu anlayış, 80’li yıllarda Sovyetler Birliği’nde esen *glanost-perestroyka* rüzgarlarıyla ortaya çıkmış ve doğrudan leninist parti örgütlenmesine karşı geliştirilmiştir. Temelinde, “dünya komünist hareketi”nden **kopmuş** küçük-burjuva aydınlarını “komünist partisi”ne **yeniden** kazanmak amacıyla bu aydınlara parti içinde özgürlük (özerklik) tanınması ve bu yolla partiye katılımlarının sağlanması yatar.

Kuruçesme Toplantıları kendi içinde bir “mutabakata” ulaşmadan, 1990 başlarında dağılırken, “sol aydınların”, “aydın” denilen tekil bireylerin (legal ya da illegal) siyasal örgütlerle eşitlenmesini sağlayarak ve leni-

nist parti örgütlenmesini önemsizleştirerek “büyük” bir “başarıya” imza atmıştır. Böylece hiçbir ideolojik çizgiye, stratejiye, örgütlenme anlayışına sahip olmayan tekil bireyler (“sol aydınlar”), sanki tek başlarına bir “örgüt”müşçesine kabul edilir olmuştur.

Bu anlayışın hararetli savunucularından olan bir “örgüt şefi” şöyle diyebilmiştir: “... İdeolojik-teorik üretim, bir parti ya da örgütün kapasite ve hiyerarşik sınırları içinde değil, marksizm-leninizmin geniş sınırları içinde yapılmalı ve parti-örgüt bu geniş malzeme içerisinde kendine uygun olanı seçme olanağına kavuşmalıdır.”

Sonuçta, örgüt ya da parti denilen şey, belli ve belirlenmiş bir devrim anlayışı etrafında örgütlenmiş insanların birlikte hareket ettikleri, mücadele yürüttükleri bir yapı olmaktan çıkartılmaya çalışılmıştır.

Ve herkesin bilebileceği gibi, bu anlayış çevresinde toplaşanlar, bir süre sonra ayrışmışlar ve değişik adlarla legal partiler kurmuşlardır. Ocak 1991’de 1960’ların ünlü TİP oportünisti Sadun Aren’in* başkanlığında TİP-TSİP ve TKP’nin kalıntılarıyla SBP (Sosyalist Birlik Partisi), 1994’de yine Sadun Aren’in başkanlığında SBP’lilerle KSD ve Metin Çulhaoğlu’nun “*Sosyalist Politika*” dergisi çevresinin katılımıyla BSP (Birleşik Sosyalist Parti) ve 1996 yılında Sadun Aren’in onursal başkanlığını yaptığı, ağırlıklı olarak DY kalıntılarının içinde yer aldığı ÖDP oluşturulmuştur.

Her ne kadar “Kuruçesme Toplantıları”nda ortaya atılan “birlik” anlayışı birleştirici olmamışsa da, bağımsız bireyler ile örgütleri özdeşleştiren niteliği kalıcı sonuçlar üretmiştir.

Bu anlayışın tutmaması üzerine bir kez daha “klasik” birlik arayışlarına geri dönmüştür.

Bir yandan “komünistlerin birliği” adıyla ayrılmış “komünist”lerin, yani Sovyetler Birliği Komünist Partisi’nin çizgisinde yer alan ayrı yapıların birliğini oluşturma girişimleri yapılırken, diğer yandan eski tarzda “güç ve eylem birliği” girişimleri olanca hız ve bereketiyle sürdürülmüştür.

“Dergiler Platformu” türü “birlik” girişimlerini “Devrimci Seçim Bloku” girişimi izle-

* Sadun Aren’in oportünistliği üzerine Mahir Çayan yoldaşın 1969 yılında kaleme aldığı “*Aren Oportünizmin Niteliği*” başlıklı yazı yeterince öğreticidir.

miş ve 1993 Haziran'ında PKK'nin içinde yer aldığı "Devrimci Demokratik Güç Birliği"ne gelinmiştir. Hepsi bir dizi "birlik toplantıları" düzenlemişler ve birkaç ortak bildiri yayınlamanın ötesine geçememişlerdir.

Tüm bu yeni ve eski tarz "birlik" girişimlerinin başarısız kalması karşısında, bir kez daha herkes kendi anlayışı çerçevesinde örgütlenmeye gitmeye başlamıştır. Bu örgütlenmelerin tipik özelliği ise, bir dergi etrafında **legal** olarak örgütlenmek ve değişik adlarla "kültür merkezleri" kurmak olmuştur.

Türkiye solunun müzmin/kronik ayrışma-birleşme-yeniden ayrışma ve yeniden "birlik" olma halleri, nihayetinde, **illegal** örgütlerin neredeyse tümüyle tasfiye edilmesine, marksist-leninist örgütlenme anlayışının bir tarafa bırakılmasına ve her türden marksist-leninist ilkenin "işe yaramaz" ilan edilmesine ulaşmıştır.

Adı ister "platform" olsun, ister "güç birliği", "blok" ya da HDP örneğinde olduğu gibi "parti" olsun, her durumda marksist-leninist ilkelerin dışlandığı yapılaşmalar ya da yapılaşma girişimleri başlı başına bir "mevlana tekkesi" oluşturmaktan öteye geçmemiştir. Yüz bin kere tövbe edenler, mevleviler gibi dönmekten başı dönenler, her türden bireyselleşmiş bireyler, kendilerini bulunmaz hind kumaşı zannedenler, tek dertleri kendi dergilerinin ya da oluşumlarının adının duyurulması olanlar, kendilerine sol bir meşruiyet bulmaya çalışanlar, "Marks da benim gibi düşünmeyiversin" diyenler, "soyut gelecek için somut bugünden vazgeçmeyen"ler, gününü gün edenler, "zamanın ruhu"na uygun olarak legalizmin kanatları altında anı yaşayanlar, velhasıl kelimelerle revizyonistler, oportünistler, döneler, devrim kaçkınları bu tekkelerin sürekliliği müdahimleri olup çıkmışlardır.

Bu kadar "birlik" oluşumu, bir o kadar "birlik" girişimi ortalıkta dolaşırken, ister istemez "sol neden birlik olmuyor" sorusu da kolayca yanıtlanabilir olmuştur.

Kim ki solun bölünmüşlüğünden, neden birlik olamadığından söz ederse, hemen bu "birlik" oluşumları ve girişimleri karşı-kantı olarak sunulabilmektedir. Elbette bu türden "ilkesiz birlik"lere katılmayanlar, büyük bir "günah" işlemişçesine "birlik karşıtı" olmakla kolayca suçlanabilmektedir.

Bugün Türkiye solunda, devrimci hare-

ketinde yasal-olmayan, illegal olan pek az örgütlenme kalmıştır. Bu illegal örgütler, hiç tartışmasız legalist "birlik" girişimlerine çağrılmazlar. Ne de olsa kurulması planlanan "birlik"ler baştan ayağa legal oluşumlardır. Bunların içinde adına uygun illegal örgütler, bir tehlike unsuru olarak kabul edilir. Illegaliteden vazgeçmeyen, tüm örgütsel çalışmasında illegaliteyi temel alan bir örgüt, ne kadar "legal" olanaklara sahip olursa olsun, bu legal ve legalist "birlik"lerde yer alamazlar. Bu durum silahlı devrimci mücadeleyi savunan örgütler için de geçerlidir.

Bu legalist "birlik"çilerin ortak bir diğer özelliği de, şıracının tanığı bozacı olur örneği, birbirlerini meşrulaştırmaları ve birbirlerini aklamalarıdır.

Her türden ve her cinsten dönük, devrim kaçkını, kendi örgütüne ve yoldaşlarına ihanet etmiş olanlar onların arasında kendisine rahat ve huzurlu bir "yuva" bulur. Dönükler, yani "sol"dan sağa ya da neo-liberal sol'a geçenler; kendi örgütlerinin çizgisini bir çırpıda "yanlışlayanlar"; kendi örgütlerini kolayca feshedenler; her türlü örgütlülüğü "ağır" bir yük gibi boyunlarında taşıdığını ilan edip, bu "yük"ten bir an önce kurtulmayı yeğleyenler; örgütlülüğün karşısında örgütsüzlüğün propagandasını yapanlar ve nihayetinde "bağımsız sosyalist aydın" olarak "sol piyasa"da kendisine kariyer yapanlar; işte tüm bunlar yeni "yuva"larında rahat ve huzur içinde yaşarlar. Eski örgütsel yapıların üst, orta ve alt düzey yöneticileri, teorisyenleri, şefleri ve ünlü silahşörleri bunların en ön saflarında yer alırlar.

Francis Fukuyama "tarihin sonu"nu ilan ettiği gibi, bunlar da "örgütlerin sonu"nu ilan ederler. Elbette onların "örgüt" diye bir kenara atıkları ve bir kenara atılmasını istedikleri örgüt, marksist-leninist örgütten başka bir şey değildir. Onlar için, demokratik merkezîyetçi, yukarıdan aşağıya örgütlenen, asgari marksist-leninist formasyona sahip ve fiilen bir örgüt biriminde çalışan kadrolardan oluşan, illegal ve gizli marksist-leninist örgüt,* "bireysel özgürlükleri" ortadan kaldıran, politik olmaktan çok "askeri" olan bir

* Lenin, örgütlenme anlayışını şöyle ifade eder: "Oportünist sosyal-demokrasinin örgütlenme ilkeleri aşağıdan yukarıya doğru örgütlenmeyi izler ve bu yüzden mümkün olduğu yerde ve mümkün olduğu kadar, (aşın bir şevkle) anarşizm noktasına varan özerkliği ve demokrasiyi yeğ tutar. Devrimci sosyal-demok-

yapıdır. Doğal olarak böyle bir örgüt, “bireysel özgürlüklerin” savunucusu, kolektif çalışmadan çok, tekil/bireysel çalışmayla karakterize olan “demokrat” bireysel aydınlar için dar ve sıkıcıdır.**

Özetle söylersek, 90’larda ortaya çıkan yeni “birlik” arayışları ve anlayışları, devrimci örgütlerin tasfiye edilmesiyle sonuçlanmıştır. Her “birlik” girişimi ya da her kurulan “birlik”, yeni bir ayrışmanın başlangıç noktası olsa da, leninist örgütlenme anlayışının bir bütün olarak reddedilmesi hepsinin ortak paydası olmuştur.

Şüphesiz solun “birlik olamamanın müzmin tarihi” belli bir yerde sona ermemektedir. Kendilerini hiçbir ilkeye bağlı hissetmeyenler, doğal olarak her başarısız “birlik” girişimlerinden bir süre sonra bir başka paydaşlarla yeniden “birlik” oluşumlarına gidebilmektedirler. Bunun için her dönemin ya

da bir zamanların “şöhretler”inin içinde yer aldığı “birlik” girişimlerine bakmak yeterlidir.

Her yeni “birlik” girişimi, solun çok parçalılığından/bölünmüşlüğünden yakın ya da bu çok parçalılığı en temel sorun olarak gören kesimlerde büyük umutlar yaratır. “Birlik” girişimlerinin istenen ve beklenen sonuçları vermediği her durumda, yeni girişimlerle yeni umutlar yaratılır. Bunun her zaman bir alıcısı, bir “müşterisi” vardır.

Bugün “yeni” umut, “Birleşik Muhalefet Hareketi” diye başlayan, daha sonra “Birleşik Haziran Hareketi” adını alan yeni “birlik” girişimidir. Bir bütün olarak eski DY kalıntıları ile SİP-TKP’sinin bölüntülerinin “ittifakı” olan bu son “birlik” girişimi, estirilen tüm medyatik rüzgarlara rağmen amorf/biçimsiz, amaçsız ve ilkesiz “birlik” arayışlarının en sonucusudur.

“Ancak daima anlamsız şeylere yapışıp kalan,
Haris elleriyle toprakları kazarak define arayan
Ve bir solucan bulunca sevinen dar kafalılar,
Bütün umutlarını kaybetmiyorlar”
(Goethe, *Faust*)

rasinin ilkeleri ise yukardan aşağıya örgütlenmeyi izler, bu yüzden de parçalarla ilişkide, merkezin gücünün ve haklarının genişletilmesinden yanadır.” (Lenin, *Bir Adım İleri, İki Adım Geri*, s. 234.)

** Lenin’in şu sözleri “demokrat” ve “özgürlükçü” aydınlara verilmiş bir yanıtıdır: “... küçük-burjuva yaşam biçimini yansıtan ve Alman sosyal-demokratlarının *Edelanarchismus* dedikleri anarşizm türlerini, yani ‘soylu’ beyefendilerin anarşizmini ya da benim verdiğim bir adla aristokratik anarşizmi ortaya çıkaran düşünce çizgisinin karakteristik özellikleridir. Bu aristokratik anarşizm, özellikle Rus nihilistin karakteristiğidir. O, parti örgütünü canavar bir ‘fabrika’ olarak düşünür; parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa boyun eğmesini ‘kölelik’ olarak görür (bkz: Akselrod’un yazıları); bir merkezin yöneltisi altında gerçekleştirilen işbölümü, insanların ‘çark dişlileri’ haline dönüştürüldüğüne dair traji-komik feryatlar atmasına yolaçar (yazıkurulu üyelerinin yazıyla katkıda bulunan kişiler haline getirilmesi, bu tür bir dönüştürmenin özellikle çirkin bir örneği olarak görülmüştür); partinin örgütlenme tüzüğünden söz etmek, insanı tüzükten bile vazgeçirebilecek, (“biçimçiler”i hedefleyen) horgörücü bir surat buruşturma ve tepeden bakan bir ifadeye yolaçar.” (s. 240)

İP'i Uyduramadık, Podemos Verelim! (O da olmazsa Syriza ile idare edelim!)

Değişik ülkelerdeki devrimler, devrim deneyimleri ve devrimci mücadeleler, her zaman başka ülkeler için öğretici ve yol gösterici olmuştur. Her ülkenin devrimcileri, devrimlerden, deneyimlerden ve mücadelelerden dersler çıkarmaya ve bu derslere dayanarak kendi ülkelerindeki devrimci mücadeleyi biçimlendirmeye çalışmışlardır.

Ancak her ülkenin devrimci mücadelelerinden dersler çıkarmak ve bu dersleri öğretici ve yol gösterici olarak almak ile bu mücadeleleri birebir kopyalamak birbirine taban tabana zıttır. Birincisi, her ülkenin kendi somut-tarihsel koşulları içinde biçimlenmiş mücadelelerin ve bu mücadelelerin çizgisinin bilimsel olarak tahlil edilmesini, bundan dersler çıkartılmasını gerektirirken, ikincisi, doğrudan doğruya “model” alınan ülkenin devrimci hareketinin çizgisini, hiçbir tahlile başvurmadan benimsemekten ve kendi ülkesinde uygulamaktan ibarettir.

Yakın geçmişte SBKP'nin (Sovyetler Birliği Komünist Partisi) çizgisini izleyen “resmi” KP'ler (“Moskovacılar”) ile ÇKP'nin (Çin Komünist Partisi) çizgisini izleyen “maoistler” (ya da “Pekinciler”) fotokopicilerin iki ayrı çehresini oluşturmuşlardır. Birinciler, “resmi” KP olarak kendi ülkelerinde “tek komünist hareket” olarak kendilerini tanımlarken, ikinciler, kendi ülkelerinin KP-ML'eri olarak kendilerini “en gerçek komünistler” olarak tanımlamışlardır.

Türkiye’de “resmi” KP (Laz İsmail’in illegal dış KP’si) ÇKP çizgisini kopyalayanları “maocu bozkurtlar” olarak ilan ederken, Çin halk savaşını birebir taklit edenler SBKP yandaşı TKP’yi “sosyal faşist” olarak ilan

edebilmiştir. Bunu yaparken ellerindeki tek dayanak, Sovyet (Ekim) Devrimi’nin devrim teorisi, örgütlenme anlayışı ve izlediği rota ile Çin Devrimi’nin devrim teorisinin, örgütlenme anlayışının ve izlediği rotanın birbirinden farklı olmasıdır. Dolayısıyla, SBKP gözlüğünden Çin Devrimi’ne bakanlar ile ÇKP gözlüğünden Ekim Devrimi’ne bakanlar her zaman şaşılıktan muzdarip olmuşlardır.

Özcesi, SBKP ya da ÇKP yanlılarının tüm farklılıklarına ve şaşılıklarına rağmen tek ortak noktaları belli bir ülkedeki devrimci pratiği ve teoriyi, ülkelerin içinde buldukları somut-tarihsel koşulları görmezlikten gelecek kopyalamaları ve belledikleri ülkeyi kendilerine “rol model” olarak almalarıdır.

SBKP yanlısı KP'ler ile ÇKP yanlısı KP/ML'ler her ne kadar birbirlerini taklitçilikle, kopyacılıkla, dogmatiklikle suçluyor olsalar da, bir konuda anlaşmaktadırlar. Bu da, iki kesimin dışında kalan ve iki kesime de eleştirel olarak yaklaşan “üçüncü yol”cuları, “küçük-burjuva maceraperestleri”, “küçük-burjuva devrimcileri”, “devrimci-demokratlar”, “Castristler”, “Guevaristler” vb. aşağılayıcı sıfatlarla tanımlamalarıdır. Hatta bunların arasında hızını alamayanlar, kendi dışlarında kalan kesimleri, modaya uygun olarak “Havanacılar” diye tanımlayabilmişlerdir. (Bu arada “maoist” kesimde ortaya çıkan ayırmalar sonucunda bir de “Tiranacılar”, “Enver Hocacılar” türemiştir.)

Bu tanımların ana amacı, kendi dışlarında, yani “Moskovacılar-Pekinciler”in dışında kalan kesimlerin de (kendileri gibi) bir başka ülke devrimini taklit ettiklerini cüm-

le aleme ilan etmektir. Böylece, bir çeşit “tencere dibin kara, seninkisi benden kara” söylemi ideolojik mücadelenin ve devrim stratejisi tartışmalarının odak noktası haline getirilmeye çalışılmıştır.

Yine de her durumda, her kesim, kendisinin taklitçi, kopyacı olmadığını bin dere-den bin su getirerek kanıtlamaya çalışmışlardır. Bunu yaparken, herkesin “mutabık” olduğu nokta (isterseniz “*consensus*” diyebilirsiniz), hiçbir ülke devriminin ya da devrimci mücadele deneyiminin bir başka ülke devrimine ve devrimci mücadelesine birbir uyarlanamayacağı, birebir taklit edilemeyeceğidir.

Ne kadar “mutabakat” sağlanmış olursa olsun, yine de belli ülke devrimlerinin ve devrimci çizgilerinin birebir kopyalanmasından, adaptasyondan vazgeçilmemiştir.

Mahir Çayan yoldaşın sözleriyle, “Devrimci hareket, devrimci-milliyetçi bir rotanın peşine takılarak, onun himayesinde entelektüel planda yıllar önce sosyalizmin ustaları tarafından yazılmış, çizilmiş ve her biri, belli bir devrimci pratiğin ürünü olan siyasi tahliller, yerli ‘teorisyenler’ tarafından adaptasyonlarla, teori yeniden keşfedildi (!)”

1980 askeri darbesiyle, özellikle de Sovyetler Birliği’nin dağıtılmasıyla bu fotokopçilik dönemi geçmişe ait bir olgu olarak görülmeye başlandı. Artık yeni bir dönem başlamıştı. Bu dönemin ayırtıcı özelliği “özgünlük” olarak ilan edildi.

Sel gitti, ama kum kaldı.

Sovyetler Birliği dağılmış, Arnavutluk yerle bir olmuş, ÇKP “küreselleşen dünya”da “kapitalist kalkınma yolu”na girmişti. Bu nedenle ortada taklit edilecek, adapte edilecek, kopyalanacak pek bir şey kalmamıştı. “Resmi” KP’ler öksüz evlat olarak ortada kalırken, “maoistler”in ve “Enver Hocacılar”ın “globalleşen dünya”nın gereklerine uyum sağlayabilmeleri yıllar aldı.

Elbette bu adaptasyon, kopyalama sürecinde kendine “özgü” bir “yol” izlediklerini ilan edenler de ortaya çıkmıştır.

Kendilerini *Devrimci Yol* olarak adlandıran, THKP-C çizgisinin “mirasçısı” olduğunu iddia eden, ama öte yandan kendine “özgü” bir “yol”a sahip olduklarını dillerinden düşürmeyen kesim (çevre), bu “özgünlük” iddia ve söylemlerini Fatsa’daki “yerel yönetim deneyimi”ne ve “Direniş Komiteleri”ne dayandırmışlardır. Bu öylesine “özgünlük”tür

ki, Fatsa’nın, “Kızıldere”nin bir devamı olduğu kadar onun bir eleştirisidir de” diyebilecek hale gelmişlerdir.

Bu “özgün yol”cular, ne kadar özgünlüklerine vurgu yaparlarsa yapsınlar, her durumda adaptasyoncu, kopyacı kesimlerden çok farklı olmamışlardır. Örneğin, kendi “özgün”lüklerinin en tipik ürünü olarak gördükleri “Direniş Komiteleri”nin arka planında Latin-Amerika’daki, özellikle Nikaragua’daki “mahalle/sokak komiteleri” pratiği yatar.

Burada önemli olan bir başka ülkedeki devrimci mücadelenin ortaya çıkardığı mücadele biçimleri ve örgütlenme tarzlarından dersler çıkarmak ve bu derslerden kendi ülkesindeki devrimci mücadelede yararlanmak değildir. Eskimiş DY’nin sorunu, yaptıklarının kendilerine “özgü” olduğunu iddia etmesidir. Bu karartmadan beklenen, kendilerinin hiçbir ülkenin devrimci mücadelesini adapte etmediklerini, kopyalamadıklarını göstermekten ibarettir.

Benzer bir durum, eski DY kalıntılarının “Birleşik Sosyalist Parti”den ÖDP’ye uzanan zaman diliminde de ortaya çıkmıştır. BSP ve ÖDP, her ne kadar “Kuruçeşme Toplantıları”yla ortaya çıkan “solun birleşik legal partisi” anlayışının ürünü olmuş görünse de, bu anlayış kendisinin “doğru”luğunu Brezilya’da **Lula’nın İşçi Partisi** (*Partido dos Trabalhadores/PT*) “deneyimi”yle meşrulaştırır. Ama bunun arka planında, Gorbaçov’la başlayan ve 1991’de Sovyetler Birliği’nin dağılmasıyla sonuçlanan süreçte dünya çapında esen “demokratik sosyalizm” ya da sosyalizmin “Stalinizm”den (ve elbette Leninizmden) arındırılarak “demokratikleştirilmesi” rüzgarları bulunur. Bu rüzgarlarla “demokratik sosyalizm” ya da “özgürlükçü sosyalizm” tezleri, “çoğulcu parti”, “kanatlı parti” söylemleri Gorbaçov’un *perestroyka* (yeniden yapılandırma) ve *glasnost* (şeffaflık) tezleriyle uyum içinde piyasaya sürüldü.

Diğer taraftan Gramscici “sivil toplum” tezlerinden de beslenen bu “çoğulcu/kanatlı parti” anlayışı, Gorbaçov döneminin sonuna gelinmesiyle “özgün” dayanaklardan yoksun kaldı. Doğal olarak “ayakkabıya uygun ayak” bulunması gerekiyordu. İşte Lula’nın İşçi Partisi (PT) en uygun “ayak” olarak piyasaya çıktı.

PT, “kanatlı parti” vs. savunucularının arayıp da bulamadıkları cinsten bir örgüt-

lenmedir. Kendi ifadeleriyle, PT, “sendikalar”dan, “insan hakları savunucuları”ndan, “kadın hareketi”nden, “çevreciler”den ve eşcinsellerden gelen bireyler ile “örgütlerinden kopan sol kadrolar”, “örgütleri (gerilla savaşı veren) yok edilmiş örgütsüzler”, “Kurtuluş teolojisi”ne inanan “hıristiyanlar” ve nihayetinde her türden ve cinsten troçkistler tarafından oluşturulmuştur.

PT’nin “çok kanatlı”lığı ya da “çoğulculuğu”, içinde yer alan “parti” ve “örgüt”lerin çokluğundan değil, doğrudan değişik siyasal ve ideolojik düşünceye sahip bireylerin bir araya gelmesiyle ortaya çıkmıştır. Böylesine “çok renkli” ve “çok kanatlı” parti olarak kurulan PT’nin, Türkiye’de olageldiği gibi değişik örgütlerin, partilerin, hareketlerin oluşturduğu “blok”, “platform”, “çatı partisi” vb. türünden oluşumlarla fazlaca ilgisi yoktur.

PT’nin bireylere dayanan “iç koalisyon”u ile gelişimi ve seçim başarıları arasında doğrudan bir ilişki de mevcut değildir. PT, Brezilya’daki onlarca “sol” ya da “sosyal-demokrat” örgütlerin sadece “en irisi”dir. PT’yi, daha doğru ifadeyle Lula’yı devlet başkanlığına taşıyan “motor güç” PT olmakla birlikte, asıl güç, PT’nin kendi dışındaki “sol” partilerle kurduğu ittifaktır (ya da “koalisyon”).

Değişik seçimlerde bu “ittifak”ta şu partiler yer almıştır:

İşçi Partisi (PT), Brezilya Demokratik Hareket Partisi (PMDB), Sosyal Demokrat Parti (PSD), İlerlemeci Parti (PP), Cumhuriyetçi Parti (PR), Brezilya Cumhuriyetçi Parti (PRB), Demokratik İşçi Partisi (PDT), Cumhuriyetçi Sosyal Düzen Partisi (PROS), Yeşil Parti (PV), Brezilya Sosyalist Partisi (PSB), Ulusal Seferberlik Partisi (PMN), Liberal Parti (PL), Hıristiyan Sosyal Parti (PSC), Hıristiyan İşçi Partisi (PTC), Ulusal İşçi Partisi (PTN), Brezilya Komünist Partisi (PCB),

Brezilya’nın Komünist Partisi (PCdoB).

Seçim sonuçlarında görüldüğü gibi, “kanatlı parti”, “çoğulcu parti” olarak PT, en yüksek oy oranına (%18,4) 2002 parlamento seçimlerinde ulaşmıştır. Buradan çıkan sonuç, “kanatlı parti” PT’nin seçmenlerin sadece (ortalama) %15’inin oyunu alabildiğidir. (2002 milletvekilliği seçiminde %13,4 oy oranıyla 4. parti olan PMDP, 2006 seçimlerinde %14,6 oranında oy alarak ikinci parti haline gelmiştir. Daha önceki seçimlerin tersine, 2010 ve 2014 devlet başkanlığı seçiminde PMDP ilk turda PT ile ittifaka gitmiştir.)

PT’nin Federal Meclis Seçim Sonuçları			
Seçim Yılı	Aldığı Oy	Oy Oranı	Çıkardığı Mvk.
1986	3.253.999	6,9	16
1990	4.128.052	10,2	35
1994	5.859.347	12,8	49
1998	8.786.499	13,2	58
2002	16.093.987	18,4	91
2006	13.989.859	15,0	83
2010	16.289.199	16,9	88
2014	13.554.166	14,0	70

Kısacası, PT, kendi içinde değişik siyasal ve ideolojik görüşlere sahip bireylerin bir “koalisyonu” olmakla birlikte, hiçbir zaman Brezilya solunun “birleşik sol partisi” kimliğine sahip olmamıştır. Brezilya’da sol ve merkez sol partiler bir “çatı” altında toplanmak yerine, kendi parti yapılarını koruyarak “seçim ittifakı” oluşturmakla yetinmişlerdir.

Buradan bakıldığında PT’nin, yani Türkçesiyle İP’in, Türkiye’deki “sol birlik” girişimleriyle fazlaca ortak noktası bulunmamaktadır. Bu açıdan İP “deneyimi” kopyalanabilir (kopyala-yapıştır) olamamıştır. Geriye sadece İP’in giderek devlet başkanlığı

Brezilya Devlet Başkanlığı Seçim İttifakı			
1989	PT, PSB, PC do B	31.076.364	44,2
1994	PT, PSB, PC do B, PPS, PV, PSTU	17.122.127	27,0
1998	PT, PDT, PSB, PC do B, PCB	21.475.218	31,7
2002	PT, PL, PC do B, PMN, PCB	52.793.364	61,3
2006	PT, PRB, PC do B	58.295.042	60,8
2010	PT, PMDB, PR, PSB, PDT, PC do B, PSC, PRB, PTC, PTN	55.752.529	56,0
2014	PT, PMDB, PSD, PP, PR, PDT, PRB, PROS, PCdoB	54.495.459	51,6

seçimlerinde kendi adayını (Lula) seçtirme başarısını bir “umut” olarak kullanmak kalmıştır.

İP uydurulamayınca, kaçınılmaz olarak kopyalanabilir yeni “deneyimler” aranmaya başlanmıştır.

Ve yeni “kopya”lamanın adresi İspanya olmuştur.

2010 yılında Yunanistan’da başlayan ve giderek yayılan Avrupa Borç Krizi’nin odak noktasında yer alan İspanya’da 2011 yılında ortaya çıkan “*Indignados*/Öfkeliler” hareketi yeni “deneyim” olarak piyasaya sürülmüştür. Eski ÖDP başkanlarından Hayri Kozanoğlu’nun “sunumu”yla, “Öfkeliler Hareketi”, “*dayatılan kemer sıkma politikalarına karşı direnişin umudu ve adresi olmuştur*”.

Ancak ekonomik krize tepkinin ürünü olan “*Indignados*” partileşmeye kalkıştığında birden ortadan kayboluvermiştir. Böylece yeni “rol model” daha başlamadan sona ermiştir.

Ancak “umut” tükenmeyince yeni “rol modeller” bulmak da fazlaca zor olmamıştır.

Yeni “rol model”, önce Yunanistan’da *Syriza* hareketinde bulunmuş ve ardından *Syriza*’nın sağa savrulmasına paralel olarak bu “model”den göreceli olarak uzaklaşmış ve İspanya’da “*Podemos*” (Yapabiliriz) hareketi keşfedilmiştir.

“*Podemos* bizler için de, ‘Gezi Hareketi nereye kayboldu?’ diye soranlara karşı, o umudun, heyecanın, mücadeleye azminin ansızın tekrar dirilebileceğini göstermek açısından anlamlı bir örnek. Öfkeliler, Madrid Puerta del Sol ve Barcelona Katalunya meydanları başta olmak üzere kamusal alanı tekrar ele geçirerek, buralarda alternatif bir yaşamı yeşerterek bir ‘iyimserlik rüzgânı’ estirebilmişlerdi. Ama *Podemos*’un asıl başarısı; meydanlara sıkışmayıp, mahallelere işyerlerine dönerek, 400 yerel meclisle varlığını sürdürmesinde yatıyor. Konut krizinde evlerini boşalt-

ması istenen yurttaşların yanı sıra bitip, birlikte direnmesi de kitlelerin harekete güven duymasını sağladı...” (Hayri Kozanoğlu, *Birgün*, 18 Kasım 2014)

Doğal olarak yeni bir “rol model” bulunca, buradan bir “hisse” çıkarmak da gerekir. Şöyle yazıyor eski ÖDP başkanı: “Bizlerin umudu Haziran Hareketi, Akdeniz’de sol rüzgârların estiği işte bu iklimde doğdu.”

Yeni “rol model” ve yeni “umut”. Kanıt ise, Kasım ayında yapılmış bir kamuoyu araştırmasında *Podemos*’un %27 oy oranına ulaşmasıdır.

Ama! Herşeyde olduğu gibi “ama”, Brezilya’nın *İP*’inden ve İspanya’nın “*Indignados*”undan ağızlar yandığı için, sütü biraz üflemede yarar görülmektedir. Eski ÖDP başkanı da böyle yapmaktadır.

“*Podemos* ve benzerlerinden farklı olarak Haziran Hareketi, kem küm etmeden anti-kapitalist, anti-emperyalist, anti-faşist, gericiğe karşı ekserisini açıkça telaffuz ederek, net bir mesajla yola çıktı. Şimdi sıra işin daha önemli ve zahmetli kısmına geldi Bu yönelimleri sade yurttaşların dert ve sıkıntılarna tercüme edebilmeye, onları bu hareketin asıl öznesi yapabilmeye...” (agy)

Artık biraz da *İP*’ten *Podemos*’a, “*Indignados*”dan *Syriza*’ya “rol model” üzerinden “umudu büyütme” yerine yerlisiyle, yani “Haziran Hareketi” ile “umut” dağıtmakta bir sakınca yoktur! Nasıl olsa tüm “rol modeller”in bir “sıkıntısı”, “kem küm” ettikleri bir “yeri” vardır. Bu da “biz onlardan farklıyız”ın bir gerekçesi olarak rezerve alınmıştır.

Nasıl olsa, yabancı otomobil tekelleri aracılığıyla “%100 yerli yapım otomobil” yaratma sevdalı bir “başkan”ın olduğu bir ülkede, “yabancı rol modellerden yerli malı” bir “sol hareket” üretmekte bir sakınca yoktur!

Bu da Türkiye’nin “özgünlüğü”dür!

Petrol Fiyatı Düşerken

Ocak-Aralık 2014 arasında petrol fiyatları %34,86 düşmüştür. Sadece Kasım ayında 85,89 dolardan 68,33 dolara yani %20,5 düşmüştür.

Ocak-Aralık 2014 arasında doğal gaz fiyatlarındaki düşüş %25,12 olurken, Kasım ayında fiyatlar %2,43 artmıştır.

Yine Ocak-Aralık döneminde Euro dolar karşısında %8,3 değer kaybetmiştir.

Dow Jones %13,9 değer kazanırken, Frankfurt Borsası (DAX) sadece %7 yükselmiştir. Tokyo Borsası (Nikkei 225) ise, %20,2

yükselmiştir. İstanbul Borsası'nın (BIST 100) bu dönemdeki "kazancı" %9,7 olmuştur.

Bu gelişmelere bakıldığında, AKP iktidarının dört ayaküstüne düştüğü kolayca söylenebilir. Diğer bir ifadeyle, dünya petrol ve doğal gaz piyasasındaki fiyat düşüşlerinin AKP'-ye seçimlerde kullanabileceği önemli bir kaynak sağladığı düşünülebilir.

Dünya piyasalarındaki gelişmelerin Türkiye ekonomisine yansısına biraz yakından bakalım.

Türkiye geçen yıl 18,5 milyon ton ham petrol ithal etmiştir.

Bu yılın ilk on ayında ithal edilen ham petrol miktarı 14,3 milyon ton olmuştur. Bunun parasal değeri 10,3 milyar dolardır. Tahmini olarak yıl sonu itibarıyla 17,6 milyon

Brent Petrol Fiyatları (Dönem sonu)		
	\$	% Değişim
Ocak 2014	106,40	-4,0
Şubat 2014	109,07	2,5
Mart 2014	107,76	-1,2
Nisan 2014	108,07	0,3
Mayıs 2014	109,41	1,2
Haziran 2014	112,42	2,8
Temmuz 2014	105,47	-6,2
Ağustos 2014	103,11	-2,2
Eylül 2014	94,75	-8,1
Ekim 2014	85,89	-9,4
Kasım 2014	68,33	-20,5
1 Aralık 2014	72,54	6,2
2 Aralık 2014	70,54	-2,8
3 Aralık 2014	69,92	-0,9
4 Aralık 2014	69,64	-0,4
5 Aralık 2014	69,31	-0,5

	Euro/Dolar	% Değişim	Dolar/TL
Ocak 2014	1,3487	-1,9	2,2209
Şubat 2014	1,3802	2,3	2,2168
Mart 2014	1,3771	-0,2	2,2218
Nisan 2014	1,3867	0,7	2,1313
Mayıs 2014	1,3631	-1,7	2,0946
Haziran 2014	1,3692	0,5	2,1195
Temmuz 2014	1,3389	-2,2	2,1225
Ağustos 2014	1,3133	-1,9	2,1622
Eylül 2014	1,2632	-3,8	2,2076
Ekim 2014	1,2525	-0,9	2,2624
Kasım 2014	1,2452	-0,6	2,2376
1 Aralık 2014	1,2470	0,3	2,2302
5 Aralık 2014	1,2368	-0,1	2,2622

	Dow Jones		DAX		Nikkei 225		BIST 100	
Ocak 2014	15.699	-5,3	9.306	-2,6	14.915	-8,5	77.720	1,6
Şubat 2014	16.322	4,0	9.692	4,1	14.841	-0,5	78.993	-1,4
Mart 2014	16.458	0,8	9.556	-1,4	14.828	-0,1	77.875	4,1
Nisan 2014	16.581	0,8	9.603	0,5	14.304	-3,5	81.051	4,7
Mayıs 2014	16.717	0,8	9.943	3,5	14.632	2,3	84.873	2,1
Haziran 2014	16.827	0,7	9.833	-1,1	15.162	3,6	86.625	2,1
Temmuz 2014	16.563	-1,6	9.407	-4,3	15.621	3,0	88.404	-0,3
Ağustos 2014	17.098	3,2	9.470	0,7	15.425	-1,3	88.130	0,1
Eylül 2014	17.043	-0,3	9.474	0,0	16.174	4,9	88.234	-1,0
Ekim 2014	17.391	2,0	9.327	-1,6	16.414	1,5	87.389	4,0
Kasım 2014	17.828	2,5	9.981	7,0	17.460	6,4	90.902	2,4
1 Aralık 2014	17.889	0,3	9.960	-0,2	17.925	2,7	85.239	-6,3
Ocak-Aralık 2014		13,9		7,0		20,2		9,7

Ham Petrol İthalatı			
	Ton (Bin ton)	Ton fiyatı (\$)	Toplam İthalat (Milyon \$)
2010	16.873	557,3	9.403
2011	18.049	778,8	14.057
2012	19.479	781,4	15.221
2013	18.554	759,9	14.100
Ocak 2014	1.252	744,8	932
Şubat 2014	1.319	763,5	1.007
Mart 2014	1.275	754,3	961
Nisan 2014	1.435	756,5	1.086
Mayıs 2014	1.239	765,9	949
Haziran 2014	1.270	786,9	999
Temmuz 2014	1.545	738,3	1.140
Ağustos 2014	1.438	721,8	1.038
Eylül 2014	1.688	663,3	1.120
Ekim 2014	1.893	601,2	1.138
Kasım 2014	1.620*	478,3	775
1 Aralık 2014	1.620*	507,8	823
Toplam	17.593		11.968
* Tahmini			

Doğal Gaz Fiyatları			
	1 MMBTU/\$	1.000 m³/\$	% Değişim
Ocak 2014	4,943	177,0	16,9
Şubat 2014	4,609	165,0	-6,8
Mart 2014	4,371	156,5	-5,2
Nisan 2014	4,815	172,4	10,2
Mayıs 2014	4,550	162,9	-5,5
Haziran 2014	4,439	158,9	-2,4
Temmuz 2014	3,825	136,9	-13,8
Ağustos 2014	4,049	145,0	5,9
Eylül 2014	4,122	147,6	1,8
Ekim 2014	3,869	138,5	-6,1
Kasım 2014	3,963	141,9	2,4
1 Aralık 2014	4,007	143,5	1,1
2 Aralık 2014	3,874	138,7	-3,3
3 Aralık 2014	3,805	136,2	-1,8
4 Aralık 2014	3,649	130,6	-4,1
5 Aralık 014	3,701	132,5	1,4

ton ham petrol ithalatı için yaklaşık 12 milyar dolar ödenecektir. (Ham petrol ithalat değeri 2002 yılı başından itibaren gizleme nedeniyle yayınlanmamaktadır. Hesaplama bize aittir.)

Petrol fiyatlarındaki düşüş, anlaşmalar 3 ay ile 1 yıl arasında yapıldığından ödemeler dengesine hemen yansımayaacaktır. Yansıdığını varsayacak olursak, fiyatlardaki düşüş ödemeler dengesinde (yıllık) *bir milyar do-*

lartık bir azalmaya denk düşecektir. Bu miktar da Recep Tayyip Erdoğan sarayı için harcanan paradan daha azdır.

Petrol fiyatlarına paralel olarak doğal gaz fiyatları da %25 oranında düşmüştür. Ancak bu düşüşün ödemeler dengesine yansımaları söz konusu değildir. Çünkü Türkiye'nin doğal gaz ithalatı (ağırlıklı olarak Rusya) ikili anlaşmalarla belirlenmiş fiyat üzerinden yapılmaktadır ve bu da uluslararası fiyatlardan oldukça yüksektir. Tahmini olarak Türkiye bin metre küp doğal gaza ortalama

400-450 dolar ödemektedir. Bu fiyat da uluslararası fiyatların neredeyse üç katıdır. Bu nedenle doğal gaz fiyatlarındaki düşüşün ödemeler dengesine hiçbir etkisi bulunmamaktadır. Son Putin-Erdoğan görüşmesinde olduğu gibi, ihracatçı ülkenin “özel indirim”e girmesi dışında bir düşüş olmamaktadır. Putin’in “ziyaret”inden sonra yapılan açıklamada Rusya’nın doğal gaz fiyatında %6 indirim yapacağı ilan edilmiştir. Dünya fiyatlarının %25 düştüğü ortamda böyle bir indirim, olsa olsa “devede kulak” olmaktadır.

Dünya emtia piyasasındaki gelişmelere (fiyat düşüşlerine), borsa endekslerindeki

yükselişlere bakılarak yapılan değerlendirmeler, özellikle “medya” haberleri “iyimserlik” rüzgarları estirmektedir. Oysa Türkiye ekonomisi, “iyimser” haberlerin tersine, hiç de iyi durumda olmadığı ve gelişmelerin ekonomiye olumlu yansımalarının fazlaca önemli olmayacağı görülmektedir. Ama bu gelişmelerin bir kez daha ortaya çıkardığı gerçek, Türkiye ekonomisinin dış bağımlılığının daha fazla arttığı, “dış şoklar”dan çok daha fazla etkilenecek bir “kırılganlığa” sahip olduğudur. Gerisi sadece propaganda ve spekülasyondan ibarettir.

Dış Borç				
(milyon \$)	Kamu	Özel	Toplam dış Borç	Dış Borç Stoku / GSYH (%)
2010	100.645	191.020	291.665	39,9
2011	103.572	200.006	303.578	39,2
2012	111.071	227.661	338.732	43,1
2013	121.096	268.177	389.273	47,4
2014 Ç1	121.986	266.021	388.007	48,0
2014 Ç2	123.746	277.960	401.706	50,4

İç Borç			
	(Milyar TL)	Ortamala \$ kuru	(Milyar \$)
2010	368,9	1,50760	244,7
2011	387,6	1,67806	231,0
2012	408,4	1,80114	226,7
2013	430,3	1,90543	225,8
2014 Ç1	436,3	2,21986	196,5
2014 Ç2	434,1	2,11546	205,2

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR



